

JÜRGEN

BANSCHERUS

KATANA

KARA IŞIK

PEGASUS

KATANA

**Kakamura Kardeşler kim?
Neden Jimmi'nin peşindeler?
Jimmi'nin gizemi bu kez çözülebilecek mi?**

Jimmi, Mai Lyn, Murat ve JoJo'ya katıldığından beri herkesin aklında sadece bir soru vardır:
Bu garip güçleri olan çocuk nereden geliyor?
Elde ettikleri bir ipucu onları Hamburg'a götürür ve burada eski tanıdıklarıyla karşılaşılır:
Kakamura Kardeşler. Tuzağa düştüklerini çok geç fark eden dört arkadaş Vega isimli geminin karanlık kamaralarından birinde kısıлып kalmıştır, üstüne üstlük amansız bir fırtına onlara yaklaşmaktadır...

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-223-4

Pegasus Yayınları: 771

Çocuk: 82

Katana - 2 Kara Işık

Jürgen Banscherus

Özgün Adı: Katana - Das schwarze Licht - Band 2

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Serpil Tütüncü

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Kapak Tasarımı ve Görseller: Max Meinzold

Baskı-Cilt: Alioölu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2014

ISBN: 978-605-343-223-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Verlagsgruppe Random House GmbH, München,
Germany'nin alt yayıncısı cbj Verlag, München, 2011
@Jürgen Banscherus, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve
metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan
fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla
kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Jürgen Banscheraus

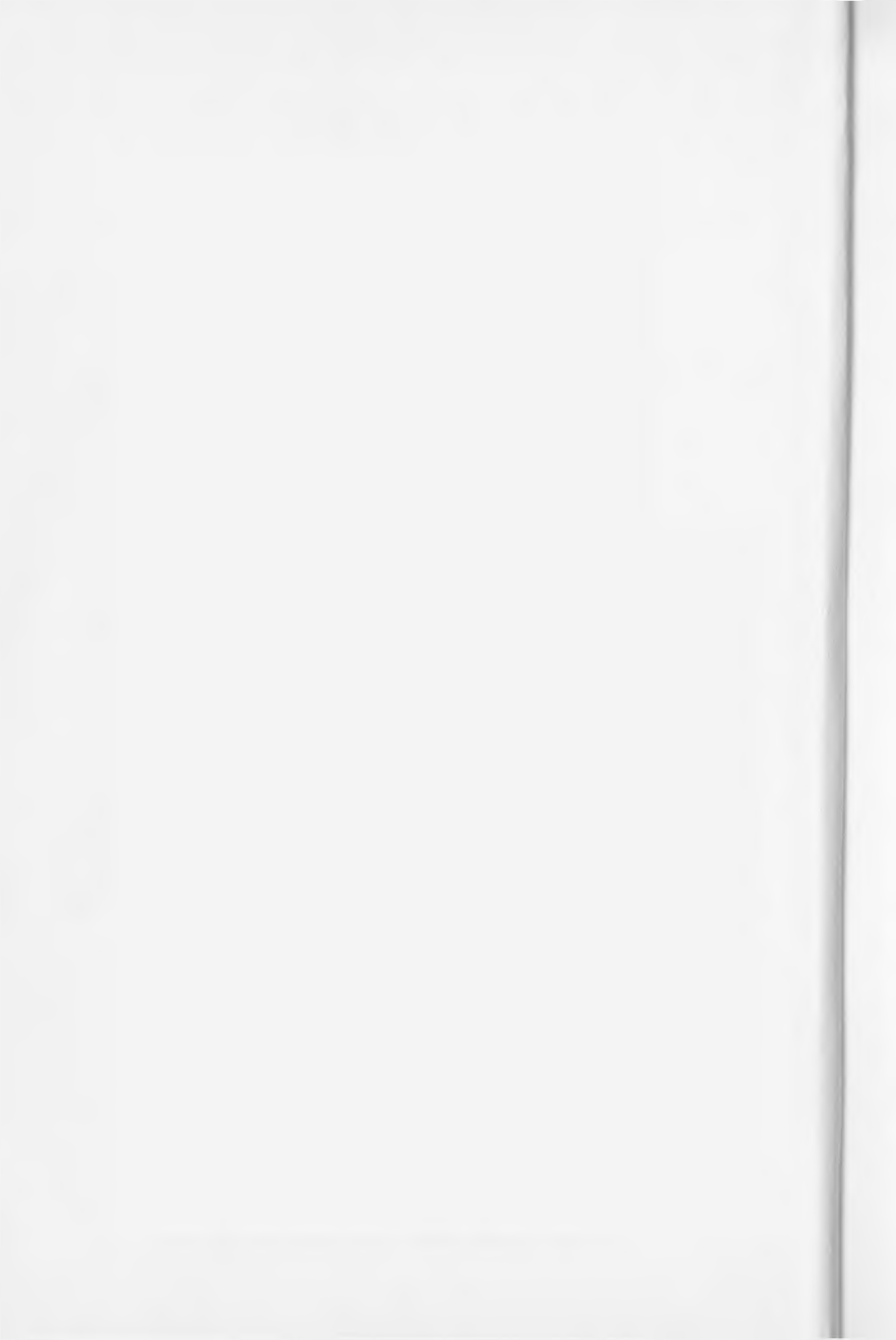
KATANA

KARA IŞIK

Almancadan Çeviren:

İlhan Yabantaş

PEGASUS YAYINLARI

1. BÖLÜM

Tablolardaki gibi bir yaz gecesi idi. Yıldızlı gökyüzü kentin üzerini kaplamış, uzaktan avlanan gece kuşlarının çığlıkları duyuluyordu. Stern Sokağı'nın iki yanındaki evler, rüya gören filler gibi büyük ve karanlık bir şekilde dizilmişlerdi. JoJo'nun ailesinin evinde de herhangi bir hareket yoktu. Dışarıdaki terasta dün akşamki eğlencenin kokusu hâlâ duyuluyordu. Büyük mangalın üzerinde unutulmuş bir et parçası duruyor ve köz hafiften yanmaya devam ediyordu. JoJo bir ara şezlongda uyuyakalmıştı ama

üşüdüğü için uyanmıştı. Yerden yükselen soğuk sortundan içeriye giriyor, bedenini ürpertiyor ve dişlerinin birbirine çarpmasına neden oluyordu.

Jojo önce battaniyesine uzandı. Üzerinde yoktu. Sonra yastığına. O da yoktu. Sonra yavaş yavaş yatağında olmadığını hatırladı.

Gözlerini zorlukla açtı. Günün ilk ışığı ufku gri bir renge boyamaya başlamıştı. Bir uçak gökyüzünde soluk bir çizgi bırakarak ilerliyordu. Jojo'nun arkadaşları Murat, Mai Lyn ve Jimmi hâlâ uyuyorlardı. Hareketsiz şekilde koltuklarına uzanmışlardı. Sessizliği bozan tek şey Murat'ın ritmik horlamalarıydı. Uyuşmuş bedenini gererek ayağa kalktı, Urma'nın gece çizdiği resmi de eline alarak yavaşça eve girdi. Şansı varsa birkaç saat daha uyuyabilirdi.

Uyandığında güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti. Ev sessizdi, dışarıdan da herhangi bir ses gelmiyordu. Jojo iç çamaşırı ve tişörtüyle mutfağa

yöneldi. Doksan yaşındaki büyükannesi Urma oturmuş eski şarkılar dinleyerek akşam yemeği için iki tavuk hazırlıyordu. Hayvanların kanlı sakatları, kıyılmış baharat ve sebzelerle birlikte tezgâhın üzerine dağılmıştı. JoJo bir an için midesinin kalktığını hissetti ama hemen kendini topladı. Urma'nın fırında tavukları Berlin ile Tokyo arasında bulabileceğinizin en iyisiydi. Hayvanları hazırlarken biraz kanın akması işin bir parçasıydı.

“Diğerleri nerede?” diye sordum.

“Eve gittiler,” dedi Urma tavuklardan birini sarımsakla özenle ovarken. “Telefon etmeni belediklerini söylediler. Sen hâlâ acıkmadın mı?”

Jojo başını salladı. Mangal sırasında üç sosis ve iki şnitzel yemişti. Onun gibi bir çocuk için bu oldukça fazla sayılırdı. Midesi hâlâ taşla dolu bir çuval gibiydi. Bir bardak süt içtikten sonra sordu: “Dün akşam gökyüzünde ne gördün?”

Urma kanlı ellerini önlüğüne sildi ve alınına düşen beyaz bir perçemi kenara itti. "Tuhaftı," dedi. "Gerçekten tuhaf. Gökyüzü sanki bir anda açılmış gibiydi. Sanki biri fermuarını açmış gibi. Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım."

"Mümkün değil!"

"İnan bana, jojo."

"Peki biz neden bir şey göremedik?" diye sordu.

"Arkadaşın Jimmi gördü."

"Neden o gördü de biz göremedik?" diye üzerine gitmeye devam etti jojo. "Sizde, bizde olmayan ne var?"

"Bilmiyorum, çocuğum."

Urma tavuklarını hazırlamaya devam etti. Açık pencereden bir karatavuğun ötüşü duyuldu.

"Gökyüzündeki o delikten neden o kadar korktun?" diye konuya yeniden girdi Jojo. "Seni yatağına götürdüğümde titriyordun!"

Urma okuma gözlüğünü çıkarıp elinin tersiyle gözlerini sildi. “Öldüğümü düşündüm,” dedi sessizce. “Yukarıda gördüğüm şeyin, kalbim artık atmadığında gidilecek yol olduğunu düşündüm. Aslında korkmadım, ne de olsa doksan yaşındayım. Ama yine de sanki... sanki...” Devamını getiremedi.

“Büyük mü?” diye yardımcı oldu Jojo.

Başını salladı. “Evet. Yukarıdaki ışıklar benim gibi bir insan için fazla büyüktü.”

“Bu sabah nasılsın?” diye sordu Jojo.

“Bak bana,” dedi ve yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. “Doksan yaşındaki bir balık için oldukça tazeyim.”

“Daha önce *Katana* kelimesini duydun mu hiç?” diye sordu Jojo. “Samurayların kılıçlarına verilen isim.”

“Samuray?”

“Eskiden Japon şövalyelerine verilen isim,” diye açıkladı Jojo büyükannesine.

Kadın başını salladı. “Kelimeyi bilmiyorum. Aklıma nereden geldiğini de sorma. Yuvarlak evlere gelince de,” Jojo için çizdiği resmi gösterdi, “onlarla da hiç ilgilenmemiştim. Bana arkadaşın Jimmi’yi anlat, olur mu? Bana söz vermiştin.”

Jojo anlatmayı bitirdiğinde Urma bir süreliğine sessizce pencereden baktı. Evin önünde iki işçi kalın hortumlarla kanalizasyonu temizliyordular. Pompaların düzenli homurtusu mutfak dolabındaki çanak çömleği titretti.

Urma, “O çocukta bir sorun var,” diyerek sessizliğe son verdi.

“Bazen ben de öyle düşünüyorum, bildiğim kadarıyla öyle,” dedi Jojo. Aklına Jimmi’nin ortaya çıktığı o gece geldi. O ilk andan beri bu yabancıнын sır sakladığını hissetmişti.

Urma üzeri sayısız lekelerle kaplı elini Jojo'nun omzuna koydu. "Ne dersin, Jimmi bir gün nereden geldiğini bize anlatır mı?" diye sordu.

"Bilmem."

"Hafızasını kaybettiğinden iyice eminsin, değil mi?" diye sordu Urma, işin peşini bırakmayacaktı.

"Jimmi yalan söylemiyor," dedi Jojo. "Asla. Bunun için her türlü iddiaya girebilirim. Daha yalan söylemeyi bile bilmiyor!"

Devam etmek istedi ama Urma sözünü kesti. "Hakkında neler biliyoruz?" diye sordu ve hemen ardından kendisi cevapladı: "Hungerforst'ta yangın çıkan o açıklıkta birden ortaya çıktı," diye başladı. Biraz düşündükten sonra devam etti, "Arkadaşın Murat ya da o parkta kavga ettiğiniz çete üyeleri çocukları kadar iri yarı biri de değil. Yine de hepsinden çok daha güçlü."

Konuşmaya devam etmeden önce tavukları o gizemli yeşil sıvıyla fırçaladı. Köri diye tahmin ediyordu Jojo. “Sanki maymunlardan öğrenmiş gibi ağaçların tepelerinde dolanıyor,” diye devam etti. “Ayrıca her insandan daha yükseğe ve daha uzağa sıçrayabiliyor. Bir de korkunç bir hafızası olduğunu unutmayalım, hem gökyüzünde kimsenin görmediği şeyleri de görebiliyor.”

“Ama sen gördün,” dedi Jojo.

“Bunu bana Jimmi yapıyor, tuhaf bir şekilde,” diye mırıldandı Urma. “Buraya geldiğinden beri havada bir elektrik var.”

“Öyle mi?”

Urma şiddetle başını salladı. “Çocuğu pek iyi tanımasam da aramızda güçlü bir bağ olduğunu hissedebiliyorum. Benim hiç erkek kardeşim olmadı. Ama Jimmi geldiğinden beri öyleymiş gibi hissediyorum. Tuhaf, değil mi?”

“Bu arada Jimmi nerede?” diye sordu Jojo.

“Senin odanda uyumadı mı?” diye sordu Urma, tavukların ciğer ve yüreklerini baharatlarken.

Jojo başını salladı.

“O zaman ben de bilmiyorum. Belki de Murat ya da Mai Lyn’in yanındadır.”

Jojo bardağını bulaşık makinesine yerleştirdi. “O zaman ben gideyim,” diyerek veda etti.

“Bu akşam arkadaşlarını yemeğe çağır,” dedi Urma ve tavuklardan birine bir şaplak attı. “Bu sevgili kartallarımız rahat rahat beş kişiyi doyurur. Ayrıca Jimmi’yi çözebilmiş değilim ama ondan hoşlanıyorum.”

“Ben de Urma, ben de.”

Jojo son yılbaşında kendisine hediye olarak her zaman istediği yığınla kitabın dışında bir de dağ bisikleti dilemişti. Ailesi başta buna karşı çıkmıştı.

"Şehirdeki ufacık tepe için elindeki sıradan bisiklet yeter de artar," demişlerdi. Ama sonunda Urma onları ikna etmişti. Bu yüzden şimdi yeni bisikletiyle vadi yolunda son sürat ilerliyor, kimselere benzemeyen böylesine bir büyükanneye sahip olduğu için seviniyordu. Nefesi düzenliydi, astımını hissetmiyordu. Arkasını dönseydi, belki de kendisini takip eden siyah arabayı fark ederdi. Gıcır gıcır arabanın içinde kimler olduğunu fark etseydi, bu kadar keyifli olmazdı.

Jojo tam on iki dakika sonra Murat'ın oturduğu eski villaya ulaşmıştı. Eski bisikletiyle bu kadar sürede bunu asla başaramazdı. Mai Lyn, Jimmi ve Murat evin arkasındaki bahçede oturmuş kitap okuyorlardı.

Jojo bahçe kapısından içeriye girince Murat kitabını bıraktı. "Sonunda uykunu alabildin," diye seslendi.

“Çoktan,” diye karşılık verdi Jojo.

O sırada Murat’ın babası Berkan evden çıktı. “Üniversitedeki meslektaşım aradı!” dedi.

“Jeograf mı?” diye sordu Murat.

“Jeolog,” diye düzeltti babası. “Ormandaki alandan topladıkları örnekleri incelemişler. Profesör Obermeier buldukları şeylerin olay yaratacağını söyledi. Bu akşam televizyona çıkacakmış.”

“Haksızlık bu!” diye bağırdı Mai Lyn. “Orayı aptal Obermüller ya da her kimse değil, *biz* keşfettik!”

“Aslında Jimmi’ydi,” diye itiraz etti Jojo.

“Kimin olduğu önemli değil,” dedi Mai Lyn. “Televizyondakiler bizi çağırmalıydılar.”

Jimmi dinlemiyor gibi görünüyordu. Dizlerinin üzerine ortaçağ konulu kalın bir kitap koymuş, büyük bir hızla sayfalarını çeviriyordu. Jimmi gördüğü her şeyi hafızasında tutacaktı. *Fotoğrafik hafıza*, diye düşündü Jojo. Kiskanılacak bir durum.

Buraya gelirken Urma ile yaptığı konuşmayı unutmuydu. Ama şimdi yine aklına gelmişti: Jimmi nereden geliyordu? Ormandaki o alana nasıl gelmişti? Bir uzay gemisiyle mi? Orada bir patlama mı olmuştu? Hafızasını o yüzden mi kaybetmişti? Yoksa hafızanın istendiği an açılıp kapatılabildiği, çok gelişmiş bir dünyadan mı geliyordu? Beyninde bir süper bilgisayar vardı da yanmış mıydı?

Ya Kakamura ikizlerinin durumu neydi? Sadece özel yetenekleri olduğu için mi Jimmi'nin peşine düşmüşlerdi? Yoksa başka bir neden daha mı vardı? Elde etmeyi istedikleri bir şeye mi sahipti? Çocuğu nasıl keşfetmişlerdi? Yoksa onu ormandaki o alandan beri mi takip ediyorlardı? Jojo'yu çıldırma noktasına getiren o aynı soru: Şu lanet olası *Katana* kelimesi ne anlama geliyordu?

“Rüya mı görüyorsun?” diyen Murat, onu düşüncelerinden kopardı.

“Ne oldu?” diye sordu Jojo.

“Babam bu akşam burada yemek yiyip yemeyeceğinizi soruyor,” diye cevap verdi Murat.

Jojo başını salladı. “Urma sizi davet etti. Fırında tavuk var.”

Böylece karar verilmiş oldu. Urma'nın fırında tavuğuyla dünyanın hiçbir yemeği baş edemezdi, ne peynir kaplı kuzu kebabı ne de çıtır çıtır Vietnam ördeği.

Dört kafadar akşama kadar özel bir şey yaşamadı. Tabii öğleden sonra bastıran ve sokakları sular altında bırakan sağanak yağmur ve açık hava havuzunun önündeki kestane ağacını ikiye bölen yıldırım hesabı katılmazsa. Havuz görevlisi yüzme havuzunun ziyaretçilerine, ki aralarında Gizli Kitap Kulübü'nün üyeleri de vardı, sudan çıkmaları gerektiğini bildirdiği sırada ağacın ikiye ayrılma sesini ve hemen

arkasından da şiddetli gökgürültüsünü duydular. İtfaiye birkaç dakika içinde gelmişti. Jojo ve arkadaşları giriş salonunun çatısı altında durup itfaiye görevlilerinin sicim gibi yağın yağmurun altında ağacı parçalara ayırarak yolu açmalarını izlediler. Bu sırada arkadaşlar yakında park etmiş olan siyah arabaya dikkat etmemişlerdi. Direksiyonda siyah saçlar, siyah gözlük ve siyah takım elbise giymiş bir adam oturuyordu. Yanında ise ona tıpatıp benzeyen başka bir adam daha vardı. Kucağında mat metalden siyah, düz bir plaka duruyor, üzerinde kırmızı ışıklı harflerle *KATANA* yazısı parlıyordu. Yazının altında ise matematik formülleri ile Asya'ya özgü harflerin bir karışımıymış gibi görünen sık sıralar halinde karmaşık semboller görünüyordu. Sağanak yağmur arabanın çatısını döverken, iki adam gözlerini bir saniye bile çocuklardan ayırmamıştı.

Urma, Jojo, Murat, Mai Lyn ve Jimmi'den yemeğe yedide gelmelerini istemişti. Ama dördü yarım saat erkenden evin içine hücum etmişlerdi. Profesör Obermeier'in yaptığı keşfi anlatacağı televizyon programını kaçırmak istemiyorlardı.

"Ernst-August Üniversitesi Jeoloji Enstitüsü olay yaratacak keşfini açıklıyor," diye haberi aktarmaya başladı moderatör. Kamera aynı anda onun yanında oturan jeoloji profesörüne yöneldi. Çocukların önceden de bildiği gri takım elbisesini giymiş, papyon takmıştı. *Çoraplarla daha da komik görünüyor,* diye düşündü Jojo.

"İyi akşamlar, Profesör Obermeier," diye selamladı kadın onu. "Siz ve meslektaşlarınızın bulduğu şey tam olarak nedir?"

Profesör boğazını temizledi. "Hungerforst Ormanı'ndaki bir alana bir meteorun düştüğünden

eminiz. Yaptığımız tüm testler bu sonucu işaret ediyor.”

O sırada ekrana Jimmi'nin bir gece ortaya çıktığı o alanın görüntüleri geldi. Moderatör devam etti: “Meteorlar sürekli olarak yeryüzüne düşüyor.

Alışılmadık bir durum değil. Sizin keşfinizi ilginç kılan şey nedir?”

Profesör Obermeier önce papyonunu, sonra da gözlüğünü düzeltti. Aşırı derecede terliyordu ve burnunun ucundan düşmek üzere olan bir damlacık görünüyordu. “Daha önce rastlamadığımız metal bileşimlerine denk geldik. Bundan öncesine kadar..”

“Özür dilerim,” diyerek sözünü kesti moderatör. Anlaşılan Mai Lyn gibi o da uzun konuşmaları sevmiyordu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Şimdi, belki de evren bizim düşündüğümüzden daha farklı bir şekilde meydana geldi. Belki de günümüzün ders kitapları yanlış hipotezlerden yola çıkıyor,” diye cevap verdi Obermeier sonunda burnundaki ter damlasını silerek. “Şunu bilmeliyiz ki..”

“Açıklamalarınız için teşekkür ederiz, sayın profesör,” diye bir kez daha sözünü kesti kadın.

“Şimdi de programımızın başında belirttiğimiz gibi dünyanın en büyük turizm fuarında bulunan muhabirimize bağlanıyoruz.”

Jojo televizyonu kapattı. “Bu adam bir şapşal,” dedi ve gülümsedi.

“Bizden söz etmedi bile,” diye ekledi Mai Lyn ve o da gülümsedi.

“Ben onu ormandaki o yere götürmeseydim televizyona hiç çıkamayacaktı,” dedi Murat ve diğerleriyle birlikte kahkaha krizine tutuldu. Aralarında gülmeyen tek kişi Jimmi’ydi. Çocuğun yüzündeki ifade bir kez daha aynı kalmıştı. *Belki de espriyi anlayamadı*, diye geçirdi içinden Jojo ancak bunu düşünmekten vazgeçti. Jimmi hepsinden daha zekiydi. Hayır, çocuğun içindeki bir şey bozulmuş olmalıydı. Normal çocukların gülmelerine yol açan, ağlatan, sevindiren o şey. Jimmi anılarını kaybetmişti. Bu

kötüydü. Ama anlaşıldığı kadarıyla duygularını da kaybetmişti. Bu çok daha kötüydü.

Jojo'nun büyükannesi sofrayı bahçeye hazırlamıştı. Yağmurdan sonra güneş çıkmış, ıslanmış masa ve sandalyeleri kurutmuştu. Tavuk yine muhteşem olmuştu. Kısa bir süre sonra tabaklarda sadece üzerleri iyice sıyrılmış çıplak kemikler kalmıştı.

Urma çocuklar yemek yerken onları gülümseyerek izlemişti; kendisine sadece küçücük bir kanat parçası kalmıştı.

“Harika,” dedi Murat ve karnını ovdu.

Diğerleri de bu söylediğine katıldı. Jojo tek kelime edemeyecek kadar çok yemek yemişti. Dün üç sosis ve iki şnitzel, bugün ise yarım tavuk. Hayatında bu kadar çok yemek yediğini hatırlamıyordu.

“Gerçekten muhteşemdi!” dedi Mai Lyn. Anlaşılan aralarında hâlâ aç olan oydu. Jojo’dan daha ince yapılı olmasına rağmen bir inşaat işçisi gibi yemek yiyebiliyordu. İki işçi bile diyebiliriz!

“Bulaşıkları yıkamama yardım edecek misiniz?” diye sordu Urma.

2. BÖLÜM

Jojo daha ilk tabağı kurularken başı yine ağrımaya başladı. Parkta kavga etmelerinin üzerinden daha sadece bir gün geçmişti. Jojo'nun tekme yediği üst çene kemiğinin ortası mavi, kenarları da kırmızı bir renk almıştı. Ağrısı artmaya başlayınca odasına çekildi. Kendini yatağa atıp gözlerini kapadı. Şakakları atıyordu ve başının içinde bozuk bir radyo vızıldıyor gibiydi. Belki de beyin sarsıntısı geçiriyordu. Akşamki mangal partisi, öğleden sonraki

havuz sefası, tavuklarla mücadeleleri... Belki de hepsi bir anda fazla gelmiş olabilirdi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Gelen Jimmi'ydi. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Baş ağrısına karşı bir şey yapabilir misin?" diye sordu Jojo. Jimmi'nin neler yapabildiğine şahit olmuştu. Gri saçlı bu çocuk daha önce de onun ağır bir astım krizinden çıkmasına yardımcı olmuştu ve bunu sadece nefesinin gücüyle yapmıştı.

Jimmi başını salladı ve elini Jojo'nun alnına koydu. Jojo'nun şakaklarına bir anda muhteşem bir sakinlik yayıldı. Ağrısı giderek hafifledi ve sonunda tamamen yok oldu. Tıpkı dalından kalkıp havalanarak giden bir kuş gibi.

Jojo gözlerini açtı. "Bunu nereden öğrendin?" diye sordu Jimmi'ye.

Çocuk omuzlarını silkti, onunla karşılaştıkları andan itibaren birçok kez yaptığı gibi.

“Ne yapman gerektiğini nereden biliyorsun?” diye sormaya devam etti Jojo.

“Görüyorum,” diye cevap verdi Jimmi.

“Görüyorsun?..” diye sözünü yarıda kesti Jojo. “Beynimin içini mi görüyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Ama tam olarak nerenin ağrıdığını görebiliyorum,” diye karşılık verdi Jimmi.

Jojo meraklı bir çocuktü, hatta aşırı meraklı sayılırdı. “Işınlar mı görüyorsun?” diye sordu heyecanlı. “Yoksa renkler mi? Örneğin ağrılar için kırmızı?”

“Ona benzer,” diye yanıtladı Jimmi.

Jojo, Jimmi'ye sadece dokunarak acıları nasıl yok edebileceğini soracakken boğuk bir çarpma sesi duydu. Sesi takip ederek oturma odasına geldiler ve burada Murat, Mai Lyn ve Urma ile karşılaştılar. Tavuk kemikleri yepyeni parkelerin üzerlerine dağılmıştı.

“Ne kadar da beceriksiz bir kadını ben!” diye haykırdı Urma. “Her şey döküldü. Seninkiler çok kızacak, Jojo!”

“Büyükannen kemikleri bio-çöp konteynırına atacaktı,” diye anlatmaya başladı Mai Lyn. “O sırada da düşürdü.”

“Önemli değil, Urma,” diye sakinleştirdi Jojo büyükannesini. “Parkeleri temizlemek için deterjan var. Her şeyi eski haline getiririz.”

Bunu dedikten sonra kemikleri toplamak üzere eğildi. Ancak Jimmi onu durdurdu. “Bırak öyle kalsınlar, Jojo!” diye emretti ona hiç uymayan kalın bir ses tonuyla.

“Neden?” diye sordu Murat.

“Bir gemi,” dedi Jimmi ve kemikleri gösterdi.

Urma gözlüğünü taktı. “Haklısın,” dedi mırıldanarak.

Jojo hiçbir şey anlayamıyordu. “Bunlar sadece kemik, Urma,” dedi. “Gemiler daha farklı görünür.”

Jojo'nun dalga geçmesine aldırmayarak Urma ve Jimmi yere oturdular. Oğlan dikkatlice kemiklere şöyle bir dokundu. *Jimmi belki de bir büyücüdür,* diye düşündü Jojo. *Hafızasını yitirmiş güçlü bir büyücü. Belki de Urma da bir zamanlar öyle bir büyücüydü ve onun da birileri hafızasını silmişti. Ah saçmalık,* diye kızdı Jojo kendi kendine. Sadece ana kuzuları büyücülere inanırdı.

“Başka bir şey görebiliyor musun, Jimmi?” diye sordu Urma.

Çocuk başını salladı. “Sadece bir gemi,” diye karşılık verdi. “Kırmızı bir gemi.”

Jojo'nun odasına gittiklerinde, aklına Hungerforst'ta buldukları o uçları yanık bez parçası geldi. Büyük ihtimalle şu anda üniversitedeki laboratuarlardan birinde, bir elektro mikroskobun altında inceleniyor olmalıydı.

Bezin üzerine birileri bir ada resmi çizmişti. Bu adanın koylarından birinde de kırmızı bir gemi demirlemişti, yelkeni ya da bacası olmayan bir gemi. Jojo bunu çok iyi hatırlıyordu.

“Gemiye bulmalıyız,” dedi.

“Ne işimize yarayacak peki?” diye sordu Murat. Nasıl devam etmesi gerektiğini bilmediği zamanlarda yaptığı gibi yine korsan küpesini çekiştirip oynuyordu. Günün birinde kulağındaki delik parmağının geçeceği kadar büyüyecekti.

Jimmi tüm bu süre boyunca pencerede durup dışarıya bakmıştı. Sonra arkasını döndü. “Belki de sonunda nereden geldiğimi öğrenirim,” diye cevap verdi Jojo’nun yerine. “Belki de sorularımızın cevabını o gemide buluruz.”

“Haydi o zaman!” diye emir verdi Mai Lyn. “Yaklaşık iki saatimiz var. Sonra hava kararacak.”

Şehrin kanal limanı pek büyük sayılmazdı. Yük gemilerinin boşaltıldığı ve yakıt aldığı bir bölge ile

spor amaçlı teknelerin bağılı olduğu bir marinası vardı.

Buna ek olarak içinde gösterişli bacaları olan iki eski buharlı gemi ile birkaç tarihî yelkenlinin yer aldığı küçük bir liman müzesi bulunuyordu.

Çocuklar karanlık bastırana kadar liman bölgesinin her bir köşesini didik didik aradılar. Ama boşuna uğraşmışlardı. Gemilerden hiçbirinin bezin üzerine resmedilmiş gemiyle en ufak bir benzerliği yoktu.

“Şimdi ne olacak? Ne yapacağız?” diye sordu bir çakıl taşı tekmeleyerek kanala gönderen Murat.

Jojo düşünüyordu. O gizemli gemiyi nerede bulabilirlerdi? Bir nehirde mi? Gölde mi? Yoksa denizde mi?

“Hamburg,” dedi aklına gelen ilk şehir bu olduğu için. “Hamburg’da aramalıyız.”

“Neden özellikle Hamburg?” Mai Lyn esniyordu.

“En büyük liman Hamburg’da,” diye cevap verdi Jojo.

Murat bir iskele babasının üzerine oturmuş burnundan kocaman bir parça sümük çıkarmakla meşguldü. “Hamburg oldukça uzak,” dedi.

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Mai Lyn.

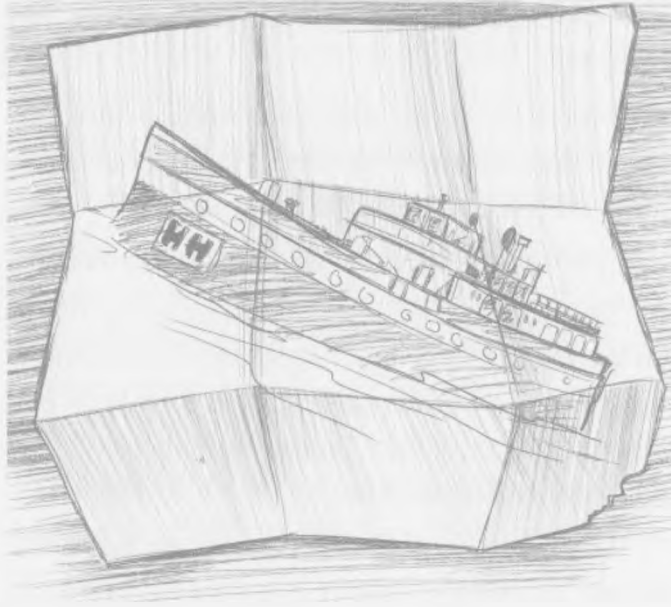
Jimmi limana gelmeden önce kırmızı geminin bir çizimini hazırlamıştı. Diğer tüm özelliklerinin yanında çok da iyi bir çizirdi, ki bu da Jojo’yu pek şaşırtmamıştı. Aslında Jimmi ile ilgili hiçbir şey onu artık şaşırtmıyordu.

Çizimi cebinden çıkarıp düzelttikten sonra dik-katlice incelemeye başladı. “Şuraya bakın,” dedi. “Gövdesinde HH yazıyor.”

“Elbette HH yazacak,” dedi Jojo. “O harfleri sen kendin yazdın oraya.”

“Ama onları yazdığımı hiç...” diye söze başladı Jimmi.

Ancak Mai Lyn sözünü yarıda kesti. “HH Hamburg’un plaka işareti!” dedi heyecanlanarak. “Hey çocuklar, oraya gitmeliyiz!”

Kısa bir konuşmanın ardından çocuklar ertesi sabah Hamburg’a gidip akşama doğru geri gelme-

ye karar verdiler. Gerçi bunun için kumbaralarını patlatmak zorunda kalacaklardı ama bu şu an kim-
senin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Hatta
Jimmi için bile çözüm bulmuşlardı. Murat onun
yerine ödemeyi hemen kabul etmişti. İzmir'deki
büyükbabası Volkan, çocukların sadece rüyalarında
görebileceği bir miktarı her ay hesabına harçlık
olarak yatırırdı.

Jojo gece boyunca uyuyamadı, aklından bin bir türlü
şey geçiyordu. Köşesinde yerde yatan Jimmi'nin
de durumu ondan pek farklı değildi.

Bir ara Jojo karanlığın içine doğru, "Uyuyor
musun?" diye fısıldadı.

"Eh."

"Geminin üzerine HH yazdığını gerçekten ha-
tırlamıyor musun?" diye sordu Jojo.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Onları ilk olarak
limanda fark ettim," diye cevap verdi Jimmi.

“Gerçekten çok tuhaf. Sence de öyle değil mi?”

Jimmi omuzlarını silkti. “Belki de.”

“Hamburg yüzünden mi heyecanlısın?” diye sordu Jojo.

Doğrusunu söylemek gerekirse Jimmi’nin vereceği cevapla pek de ilgilenmiyordu. Aslında Urma ile konuşmalarından sonra olanları sormayı çok isterdi. Örneğin: Ormandaki o açıklığa bir uzay gemisiyle geldiğini hatırlayabiliyor musun? Yoksa meteorla mı geldin? Başka bir dünyadan mı geliyorsun? Evleri yuvarlak olan bir yerden mi geliyorsun? Sizin orada yaşayan herkesin saç rengi seninki gibi gri mi? Ama bir şey Jojo’yu durduruyordu. Bu tür soruların zamanının henüz gelmediğini hissediyordu.

“Biraz,” dedi Jimmi.

“Neden?”

Yarın bir şey olacak,” diye cevap geldi.

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum.”

“Kakamuralar’dan mı korkuyorsun?”

“Belki.”

“Ama sen çok güçlüsün. Kimse senin kadar güçlü olamaz!”

“Kakamuralar’dan biri çevremdeyken kendimi ölü gibi hissediyorum,” diye karşılık verdi çocuk. “Çamaşırhanede beni neredeyse yakalayacaklardı. Son anda atlayabildim, o kadar güçlüler ki...”

“Sana göz kulak oluruz,” dedi Jojo. “Sen dostumuzsun. Seni yarı yolda bırakmayız, Jimmi. Söz veriyorum.”

Ay uykudaki şehrin üzerinde, her zamanki rotasında ilerlerken Jojolar’ın evinin önünden siyah bir araba geçti. Stern Sokağı’nın bir yan yoluna saparak bir boşluğa park etti. Arabanın içindeki kişi sigarasını yaktı. Çakmağın ışığı birkaç saniyelikine zayıf yüzdeki siyah gözleri aydınlattı. Adamın başına siyah bir şapka vardı.

Jojo sonunda uykuya yenik düşmüş olmalıydı çünkü Jimmi onu omzundan sarstığında uyandı. “Kalk!” diye fısıldadı çocuk. “Hamburg’a gideceğiz!”

Jojo esneyerek banyoya geçip üstünkörü yüzünü yıkadı, giyindi ve sırt çantasına biraz erzak koydu. Sonra da mutfak tezgâhına Urma için bir not bıraktı. Geziye çıkıp akşama dönmüş olacaklardı. Merak etmesine gerek yoktu, kendilerine dikkat ederlerdi.

İki çocuk evden çıkarken saat beşi biraz geçiyordu. Hava daha tam olarak aydınlanmamıştı ve gökyüzü bulutsuzdu. Görüldüğü kadarıyla sıcak bir gün olacaktı.

Kanal Sokağı ve Adenauer Caddesi’nin köşesinde Mai Lyn ve Murat ile buluştular. “Herşey yolunda mı?” diye sordu Jojo.

“Herşey yolunda,” dedi Murat hemen. Mai Lyn başını bile sallamadı. Hâlâ uykusu varmış gibi görünüyordu.

İstasyonda Hamburg trenini bekleyen genç bir İtalyan grup vardı. Dört arkadaş İtalyanların çıkardığı gürültüden oldukça memnunlardı çünkü başka türlü olsaydı, yaşları on iki civarında olan dört çocuğun otomatik bilet gişesinde ne aradıklarını sorabilirdi.

Tam perona çıktıklarında tren de istasyona girmişti. İtalyanlar bavul, sırt çantası ve ağızına kadar dolu spor çantalarıyla trene binmeden önce Jojo, Mai Lyn, Murat ve Jimmi çoktan yemek vagonunun arkasındaki vagona yerleşmişlerdi bile. Baktıkları ilk kompartıman boştu. Murat hemen koltuğuna geçip memnuniyetle, "Herkeseye iyi geceler," dedikten sonra gözlerini kapadı. *Kendini beğenmiş*, diye düşündü Jojo ve getirdiği elmalardan birini ısırıldı. Murat da en az bizim kadar heyecanlı olmalıydı.

Daha on dakika geçmeden kompartıman kapısı açıldı. “Buon giorno,¹” diye selam verdi üniformalı ve oldukça etkileyici bir bıyığı olan bir adam. “Biletler lütfen. Siz de mi İtalyan grubundansınız?”

“Hayır,” dedi Jojo.

“Demek Hamburg’a gidiyorsunuz,” diye homurdandı kondüktör, biletleri damgalarken. “Aileleriniz nerede?”

“Arka tarafta,” diye yalan söyledi Murat.

Kondüktör güldü. “Aileler olmadan daha eğlenceli,” dedi. “Değil mi?”

“Doğru,” dedi Mai Lyn ve o da güldü. Mai Lyn güldüğünde güneş doğardı. En soğukkanlı tipler bile hemencecik erirlerdi. Jojo ve Murat bu konuda şarkı bile yazabilirlerdi. Büyük ihtimalle Jimmi de öyle, hem de bir kaya kadar duygusuz görünmesine rağmen.

1 (İt.) Günaydın. (ed.n.)

Kondüktör vagondan çıktıktan sonra Murat tuvalete gitti. Ama birkaç saniye sonra dönmüştü. “Kakamuralar,” diye fısıldadı heyecanla.

“Nerede?” diye sordu Jimmi.

“Yemek vagonunda,” diye cevap verdi Murat.

“Seni tanıdılar mı?” diye sordu Mai Lyn.

Murat omuzlarını silkti. “Sanmıyorum.”

Mai Lyn kalkıp koridorun iki tarafını da gözledi. Kimse yoktu. “O ikisinden bir türlü kurtulamıyoruz,” diye fısıldadı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bizi izlediler,” diye açıkladı Jimmi. “Tüm gece boyunca yakınımızdaydılar. Bu yüzden uyuyamadım.” Ayağa kalktı. “Yanlarına gideceğim,” dedi. “Benden ne istediklerini bilmiyorum. Ama belki de beni ele geçirdiklerinde sonunda rahatlarlar.”

Murat Jimmi’yi sertçe koltuğuna oturttu. “Gitmeyeceksin!” dedi ve daha sessiz bir şekilde devam etti: “İkimiz ağaç evde *Çekiç Çocuklar* çetesiyle baş

ettik. Doğru mu? Onlar beş kişiydiler! O aptal Kakamuralar'a pabuç bırakacağımızı mı sanıyorsun?"

Jojo'nun beyni ise tüm hızıyla çalışıyordu. Altıncı vites de denilebilir. "Kakamura kardeşleri daha önce de görmüş müydün, Jimmi? Yani Hungerforst'ta ortaya çıkmadan önce?" diye sordu.

"Onları rüyalarımda görüyorum," diye cevap verdi Jimmi. "Sürekli olarak."

"Nasıl rüyalar?" diye sordu Mai Lyn.

Jimmi cevap verirken duraksadı. "Onların güçleri var," dedi sonunda. "O kadar güçlüler ki, parmaklarını bile kımıldatmalarına gerek yok ve ben giderek küçülüyorum. Sonunda ise tamamen yok oluyorum. Rüyamda yani."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu, Jojo."

"Rüyada neredesiniz?" diye sordu Mai Lyn.

"Ormandaki açıklıkta," dedi Jimmi. "Hungerforst'taki o yerde. Yağmur yağıyor ve ben..."

“... çıplaksın, bu kadarını artık biliyoruz, Jimmi,” diye sözünü kesti Murat. “Yola devam mı edeceğiz yoksa ilk durakta inelim mi?” diye sordu sabırsızlıkla.

“Hamburg’a gidiyoruz.” diye kararını açıkladı Mai Lyn. “Burada oturacağız ve kimsenin içeriye girmesine izin vermeyeceğiz. Hamburg içinse bir şeyler düşünüyoruz.” Saatine baktı. Öğlene geliyordu. “Haydi Jojo, bir şeyler düşün!”

3. BÖLÜM

Jojo'nun aklı normalde, babasının bodrum katına kurduğu eski bilgisayar kadar hızlı çalışırdı. Ama şu anda aklını her şeyi ağır çekimde hareket ettiren gri bir sis kaplamıştı. Mai Lyn sabırsızlanıp yarım saat sonra, ne gibi bir önerisi olduğunu sorduğunda ancak şöyle cevap verebildi: “Aklıma bir şey gelmiyor.”

“Hiçbir şey mi?”

“Nothing.² Niente.³ Nada.⁴ Rien.⁵ Hiçbir şey,” dedi. Bu doğrudu. Tüm dillerde aynı şeyi söylemişti.

“Hasta mısınız?” diye sordu Murat.

Jojo oturduğu yerden fırladı. Belki de çok az uyuduğu için böyle olmuştu. Ya da Murat’ın dalga geçer gibi gülümsemesi yüzünden. Belki de ikisinin birleşimi yüzündendi. Sebebi her ne ise Jojo birden çok kızmıştı, ki bu durum sık olmazdı. Bu olduğundaysa çevresinde bulunan herkesin kulaklarını kapatması kendi iyilikleri açısından önemliydi. “Siz neden bir şeyler düşünmüyorsunuz?” diye bağırdı neredeyse treni raylarından çıkarak bir sesle. “Ben sizin... sizin... düşünce köleniz değilim! Lanet olsun! Benim...”

-
- 2 (İng.) Hiçbir şey. (ed.n.)
 - 3 (İt.) Hiçbir şey. (ed.n.)
 - 4 (İsp.) Hiçbir şey. (ed.n.)
 - 5 (Fr.) Hiçbir şey. (ed.n.)

Bağırmaya devam edecekti ama yan kompartımandan duvara vuruldu. “Sessizlik!” diye bağırdı biri.

Jojo sustu, sanki birisi fişini çekmiş gibiydi. Onun yerine Jimmi konuştu: “Benim yüzümden kavga etmemelisiniz. Kakamuralar’ın yanına gideceğim. Benden ne istediklerini öğrenmek istiyorum.”

Böyle dedikten sonra kapıyı açarak koridora çıktı ve gözden kayboldu. Jojo her ihtimale karşın bir doz astım ilacı çekti içine. Çocuğu Kakamuralar’dan korumak için ellerinden geleni yapmışlardı ve şimdi de gidip kendi kendini teslim ediyordu!

Jimmi kaybolduğu gibi yine çabucak ortaya çıkınca üç arkadaşı şaşırarak donakaldı. Kompartımanın kapısını kapadı ve kendini koltuğuna bıraktı. “Kakamuralar gitmiş,” dedi.

“Emin misin?” diye sordu Jojo.

Jimmi başını salladı. “Tüm treni taradım. Hiç iz yok.”

“Belki de senin için gelmemişlerdi,” diye fikrini belirtti Murat. “Belki de başka işleri vardı ve Bremen’de inmişlerdir.”

“Sanmıyorum,” dedi Mai Lyn. “Onlar Jimmi’nin peşindeler ve pes etmeyeceklerdir. Sadece uygun zamanı kolluyorlar. Ne de olsa kalan yıllarını çocuk kaçıрма suçundan dolayı hapishanede geçirmek istemiyorlardır.”

“Benden bir şey istiyorlar,” dedi Jimmi ona katıldığını belirterek. “Bunu hissettim.”

“Şu anda da onları hissedebiliyor musun?” diye sordu Jojo.

“Biraz,” dedi Jimmi.

“Ya kendimizi güvende hissetmemizi istiyorlarsa?” Mai Lyn çatıyı işaret etti. “Ya çatıda saklanıyorlarsa?”

Murat güldü. “Bu bir James Bond filmi değil,” dedi. Aslında öyle olmasını da çok isterdi; helikop-

terler, roket hızında arabalar, saatlere gizlenmiş bombalar ve tüm o ıvır zıvır.

Jojo'nun beynindeki sis o anda dağıldı. Bunun James Bond lafının geçmesiyle ilgili mi olduğunu bilemiyordu ama ne yapmaları gerektiğini artık biliyordu. "Dinleyin," dedi diğerlerine. "Şöyle yapacağız..."

ICE⁶ trenleri, hareket halindeki kasalar gibiydiler, en azından istasyonlar arasında öyleydi. Hareket halindeyken pencere ve kapı açılmazdı. Kondüktörler acil durumlar için anahtar taşırlardı ve bunu ne olursa olsun yolculara vermezlerdi.

Jojo bir an için, Hamburg yakınlarında imdat frenini çekip dışarıya çıkmayı düşündü ama bundan çabucak vazgeçti. Bu durumda kondüktörlerden birinin onlara kapıyı açması gerekecekti. Ayrıca

6 Almanya ve çevresindeki ülkelerde hizmet veren bir hızlı tren hattı. (ed.n.)

sebepsiz yere freni çekene ciddi miktarlarda ceza kesiliyordu. Hiç kimseyi, bir ICE trenini saatte 200 km giderken durdurmalarının nedeninin artık trende bulunmayan iki Japon kardeş olduğuna inandıramazlardı.

Böylece dört arkadaş Hamburg Merkez İstasyonu'ndan bir önceki durak olan Hamburg-Harburg'da indiler. Jojo'nun talimatı üzerine tren gözden kaybolana kadar peronda beklediler. Onların dışında bir aile ve elinde kahverengi evrak çantası taşıyan kel bir adam inmişti. Kakamura ikizlerinden en ufak bir iz yoktu. Eğer ana istasyonda Jimmi'yi bekliyorlarsa avuçlarını yalayacaklardı.

Hamburg limanında her şey kocamandı: Rıhtım, yükleme ve boşaltma yapan gemiler, vinçler, çevreye yayılan kocaman Lego bloklarına benzeyen konteynırlar. Ayrılıp ayrı yönlere baksalar bile akşama kadar limanın ancak küçük bir kısmını araştırabileceklerdi. Ancak ayrılmak da istemiyorlar-

dı. Bunu birbirlerine söylemeseler de birlikteyken kendilerini daha güvende hissediyorlardı.

“Asla başaramayacağız,” dedi Jojo ve saatine baktı. Çocuklar bir yük gemisinin gölgesinde duruyorlardı. Kalın kaynakçı gözlüğü takmış adamlar geminin dış yüzeyinde kaynak işleriyle uğraşıyorlardı. Birkaç kez seslendiler ama mesafe uzak olduğundan çocuklar ne dediklerini anlayamamışlardı. Güneş bulutsuz gökyüzünden aşağısını yakıyordu, ortalık yağ ve ölü balık kokuyordu.

“Bir yerden başlayalım,” diye öneride bulundu Mai Lyn. “Belki de şansımız yaver gider.”

O sırada yanlarına bir adam geldi. En az iki metre boyundaydı. Eski, kahverengi bir yelek ve kocaman göbeğinin çevresini kalın bir kemerle saran yıpranmış bir kot pantolon giymişti. Uzun kır saçlarını iki örgü yapmıştı ve göğüs hizasında sallanıyorlardı. Güneşten yanmış yüzünde derin kırışıklıklar vardı. Özetle adam gerçek bir kızıl-deriliye benziyordu.

“Günaydın,” dedi kulağa pek Kızılderilice gelmeyen ağır bir Hamburg şivesiyle. “Bir şey mi arıyorsunuz?”

“Neden?” diye sordu Murat.

“Burası oldukça tehlikeli bir bölgedir, biliyor musunuz?” Adam konteynır gemisinin yüzeyinde asılı duran kaynakçıları göstererek, “Üzerinize kıvılcımlar düşebilir. Güzel yanıklar bırakır ve canınız çok yanabilir, anlatabiliyor muyum?”

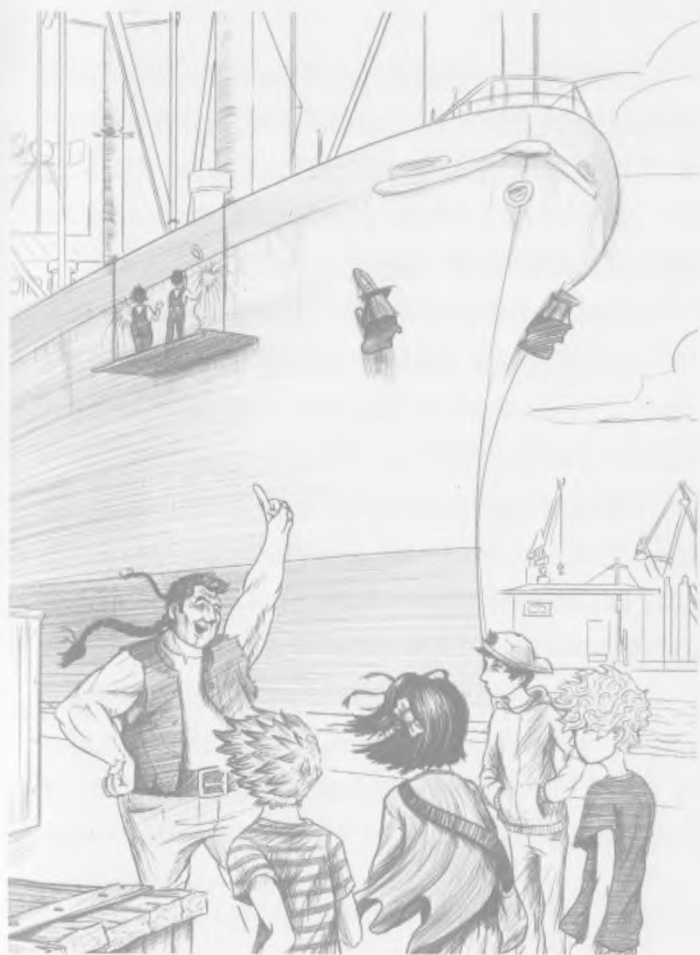
Sonra da Jimmi'ye yöneldi. “Kır saçlı bir çocuk,” dedi ve gülümsedi. “Kutsal denizanası, dünya giderek çıldırıyor!”

Jojo müdahale etmeye fırsat bulamadan, Jimmi arka cebinde taşıdığı resmi çıkarıp adama gösterdi. “Bu gemiyi biliyor musunuz?” diye sordu adama.

Adam çizime şöyle bir göz attı ve hayır anlamında başını salladı.

“Daha dikkatli bakmalısınız,” dedi Jimmi.

Adam bunun üzerine pantolon cebinden okuma gözlüğünü çıkardı ve gözüne taktı. “Bilmiyorum,” dedi resmi dikkatlice inceledikten sonra. “Burada HH yazıyor. Bu *Hamburg* anlamına gelir. Ama bu gemiyi bu limanda bulamazsınız.”

“Nerede buluruz?” diye söz karıştı Mai Lyn.

Adam cevap vermek yerine başka bir soru sordu: “Sen nerelisin bakalım, ufaklık? Vietnam, Kamboçya, Laos, Tayland, Çin, Singapur, Japonya?..”

“Nereden geldiğimin bir önemi yok,” diye sözünü kesti adamın, Mai Lyn. “Kırmızı gemiyi nerede bulabiliriz? Lütfen, bunu öğrenmeliyiz! Yoksa gerçekten mi bilmiyorsunuz?”

“Hey, şuna bak sen!” Adam göbeği sarsıla sarsıla güldü. “Ben elli yıldır burada çalışırım. Gemilere hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yükledim ve boşalttım. Buraları bilen biri varsa o da benim.

Wilhelmsburg ile Altona arasında istediğin kişiye sorabilirsin. Winnetou⁷ her şeyi bilir.”

“Winnetou?” dedi Murat. “Adınız gerçekten Winnetou mu?”

Adam başını salladı. “Kimliğimde Willi Kowalski yazıyor. Ama okulda bile herkes bana Winnetou derdi. Büyük ihtimalle atalarım arasında bir Siyu ya da Apaçi vardı.”

“Ne olacak şimdi?” diye sordu Mai Lyn. “Bu gemiyi nerede bulabileceğimizi söyleyecek misiniz söylemeyecek misiniz?”

“Sakin ol bakalım, ufaklık,” dedi Kowalski. “Ben olsam eski tersaneyi denerdim.”

“O nerede?” diye sordu Jojo.

7 Yazar Karl May'ın yarattığı bir Kızılderili şefi karakteri. (ç.n.)

Adam başını kaşdı. “Önce konteynır limanından çıkıp şu anda her şeyi yıktıkları rıhtıma gitmelisiniz, sonra da...”

“Yavaş!” diye sözünü kesti Mai Lyn ve diğerlerine baktı. Herkes başını salladı. “Bizi oraya götürür müsünüz?” diye sordu.

Winnetou cebinden bir saat çıkardı. “İki saat sonra doktorda olmalıyım,” dedi mırıldanarak. “Yetişiriz. Haydi o zaman!”

“Ama size ödeme yapamayız,” dedi Murat.

“Ödeme mi?” dedi yaşlı adam ve gözleri parladı. “Winnetou asla çocuklardan para almaz!”

Adı Willi Kowalski olan Kızılderili, Hamburg limanını gerçekten de avucunun içi gibi biliyordu.

Konteynır limanından çıkıp paslanmış gemi ve vapurların yanından geçtikten sonra kimsenin olmadığı, terk edilmiş gibi görünen bir yere gelmişlerdi; burayı yaşlı adam olmadan tek başları-

na asla bulamazlardı. Rıhtımın betonlarında derin yarıklar vardı ve suya inen demir merdivenlerin çoğunun basamakları eksikti. Burada yatan gemiler uzun zaman önce çürümeye terk edilmiş gibi görünüyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Mai Lyn.

Adam durdu. “Eskiden buraları çok hareketliydi çocuklar. Bu rıhtımlardan Amerika’ya göçmen taşıyan gemiler kalkarmış. Açlıktan kurtulmak isteyen, fakir insanlarla doluymuş bu gemiler. Uzun zaman, çok uzun zaman önceymiş. Ben bile göremedim onları.”

Murat rıhtıma bağlı gemilere baktı. Sanki limanın bulanık sularına batmalarını önleyen tek şey onları rıhtıma bağlayan kalın halatlarmış gibi görünüyordu. “Bizimki burada değil,” dedi.

“Doğru söyledin,” dedi Winnetou. “Gelin, biraz daha yürümemiz gerekiyor.”

Bu arada güneş neredeyse tam tepeye varmıştı, hava her geçen saniyeyle daha çok ısınıyordu. Neyse ki yanlarına yeterli içecek almışlardı. Hungerforst'a yaptıkları yürüyüş sırasındaki gibi bir olayı bir daha yaşamayacaklardı, buna yemin etmişlerdi.

Winnetou bir ara durdu. "Eski tersane," dedi suyun üzerinde yükselen devasa enkaz yığınına göstererek. "Bir zamanlar burada güzel gemiler yapılırdı. Hatta Alman İmparatoru için bile gemiler yapılmış."

Adam konuşurken Jimmi büyülenmiş gibi enkaz yığına bakıyordu. "Gemi," diye mırıldanıyordu. "Gemi!".

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Mai Lyn.

"Ben de," dedi Murat.

"Bunlar sadece beton plakaları," dedi Jojo.

Ama Jimmi onları duymuyormuş gibi görünüyordu. Tek bir hareketle rıhtımın kenarından kendini limanın yağlı sularına bırakıp kayboldu.

Murat arkasından atlamak istedi. Ne de olsa Jimmi'ye yardım edeceğine dair söz vermişti, her ne olursa olsun. Ancak Winnetou onu tuttu ve Willi Kowalski'nin tuttuğu bir şey asla kurtulamazdı. Canlı Japon yapıştırıcısı gibiydi. "Rahat dur, çocuğum," dedi. "O suların içinde zehirlenirsin. Aklıma daha iyi bir şey geldi." Çocuklara kendisini takip etmelerini işaret etti ve yürümeye başladı.

Dar bir iskeleye küçük motorlu bir bot bağlıydı. Güvertesinde bembeyaz saçlı, mavi tulum içinde bir adam yatmış güneşleniyordu.

"Max!" diye bağırdı Winnetou nefes nefese.
"Max!"

Adam yüz üstü döndü. "Ah, sen misin? Ne oldu Winnetou?"

"Botuna ihtiyacım var!"

"Ne kadar süreliğine?"

"Bilmem!"

Adam çocukları işaret etti. “Torunlarınla liman gezintisi mi yapacaksın?” diye sordu.

“Saçmalamayı kes! Botunu ödünç veriyor musun vermiyor musun?”

“Tamam. Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun,” dedi adam ve ayağa kalktı. “Gelin bakalım aşıya!”

Winnetou başını salladığında kır saç örgüleri de deli gibi sallandı. “Sen iniyorsun, Max. Bizimle gelmiyorsun! Merak etme, kıymetli botunun başına bir şey gelmeyecek!”

“Yoksa birinin mi peşindesiniz?”

“Soru sorma! Sadece yukarı çık!”

Saniyeler sonra çocuklar botun içindeydi. Winnetou dümendeydi ve botu kullanıyordu. Kısa bir süre sonra gazı kesti ve elli metre ilerideki siyah bir noktayı işaret etti. “Arkadaşınız orada!” diye bağırdı. Botu ustalıklarla Jimmi’nin yanına yaklaştırdı, sonra dümeni Murat’a bırakarak gri saçlı çocuğu bir hamlede botun içine çekti. Jimmi bir süre yerde

kaldı, sonra ayağa fırlayıp silkelenerek üzerindeki suları çevreye sıçrattı.

“Ne diye böyle bir şey yaptın?” diye kızdı Jojo.
“Aklını mı kaçırdın sen?”

“Hayır.”

“Bunu neden yaptın, Jimmi?” diye sordu Mai Lyn.

Jimmi botun kenarı boyunca uzayan banka oturdu. Dizlerinin altından kesilen kotundan damlalar akıyordu, tişörtü ise vücuduna yapışmıştı. “Kırmızı gemi,” diye cevap verdi hapşırıldıktan sonra.

“Ben kırmızı bir gemi göremiyorum!” dedi Murat. “Bu pis suların içinde boğulabiliridin, adamım!”

Bu arada Winnetou yine botun dümenine geçmişti. Devasa enkaza yaklaşırlarken çıkarıp ince bir puro yaktı. “Gemi!” diye bağırdı birden. “Hay küçük şeytan, orada gerçekten de kırmızı bir gemi var!”

Çocuklar da görmüştü: Saklı iskelelerden birine kırmızı bir gemi bağlıydı. Elli metre uzunluğu ve yirmi metre genişliği ile normal bir koster boyutundaydı. Yan tarafında siyah harflerle *Vega* yazıyordu. Gerçi gemi Jimmi’nin çizdiğine pek de benzemese de ona oldukça yakındı.

“Gemiği nasıl gördün?” diye sordu Jojo.

“Bilmiyorum,” dedi Jimmi. “Sadece orada olduğunu biliyordum.”

4. BÖLÜM

Buraya yürürken gördükleri gemilerle karşılaştırıldığında, kırmızı Vega doğruca gemi müzesinden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Limandan güverteye eski bir iskele uzatılmıştı. Aslında pek güven verici görünmüyordu. Limanın suları omurgaya çarpıyor, dalgaların üzerinde ölü bir martı yüzüyordu. Gemi sanki acı çekmiyormuş gibi inleyip çatırıyordu.

“Siz ne arıyorsunuz?” diye sordu Winnetou.

Mai Lyn omuzlarını silkti. “Bunu biz de tam olarak bilmiyoruz.”

“Siz de mi bilmiyorsunuz? Limanın altını üstüne getiriyoruz ve siz ne aradığınızı bilmiyor musunuz yani?”

Jojo düşünüyordu. Adama Jimmi ortaya çıktığından beri yaşadıkları her şeyi anlatmalı mıydılar? Kakamura ikizlerini? Kızılderili'nin onlarla işbirliği yapmadığını nereden bilebilirlerdi? Ya o Japon polisler yaşlı adamı onları yanlış yere yönlendirsın diye görevlendirdiyseleler? Ama Winnetou onları buraya getirmek için yalvarmamıştı, bunu kendileri istemişti. *Her köşede hayalet görmeye bir son vermelisin*, diye payladı kendini Jojo, *yoksa bu araştırmadan doğru düzgün bir sonuç çıkmaz!*

“Sadece gemiyi bulmamız gerektiğini biliyoruz,” dedi sonunda. “Bu biraz şey gibi... şey...”

“... bir iddia,” diye tamamladı onu Mai Lyn. “Belki de gemide bir not ya da mesaj gibi bir şey bulacağız. Yoksa ilerleyemeyiz, anlıyor musunuz?”

“Mesaj mı? Hah,” diye mırıldandı yaşlı adam. Ancak yüzünden bu cevaptan pek bir şey anlamadığı ortadaydı.

“Hey, Vega!” diye bağırdı aniden. “Güvertede kimse yok mu?”

Gemiden ses gelmedi.

“Hey, Vega!” diye bağırdı Winnetou ikinci kez. “Misafiriniz var!”

Hâlâ bir cevap yoktu.

“Buraya kadar,” dedi. “Ya gemide kimseler yok ya da gemiye çıkmanız istenmiyor.”

Mai Lyn Murat’a baktı. O da başını salladı. Sonra bakışlarını Jojo ve Jimmi’ye çevirdi. Onlar da başlarını salladılar. Böylelikle karar verilmiş oldu. Çocuklar kolayca vazgeçmek için erken saatte kalıp onca yolu gelmemişlerdi! Mai Lyn kararlı bir şekilde sürme iskeleye adım attı. Diğerleri de onu takip etti.

“Durun!” diye seslendi Winnetou. “Bunu yapamazsınız!”

Mai Lyn yaşlı adama döndü. “Siz gelmek zorunda değilsiniz!”

Winnetou bir an için duraksadı ama sonra o da sürme iskeleye çıktı. Mai Lyn adamın mırıltılarından sadece arada geçen “sümüklü velet” ve “bu kadar yaşlı olmasaydım” gibi şeyleri anlayabilmişti.

Sürme iskele korkunç sesler çıkarıyordu. Ancak görüldüğünden daha sağlam çıkmıştı. Hepsi sağ salim Vega'nın güvertesine çıkmayı başardı. Kırmızı boyanmış zemin parlaktı, korkuluklar yeni parlatılmış gibiydi. Yine de geminin daha iyi günler gördüğü belliydi: Güvertenin bazı bölümlerinde çatlaklar vardı, bazı vidalar eksikti ve kapaklardan bazıları yamulmuştu. Ayrıca boya bazı yerlerde kabarmıştı. Gemiyi boyayan boyacılar anlaşılan bazı yerlerin pasını kazımaya gerek görmemişlerdi. Jojo'nun ba-

bası olsa amatörler diye kızardı. Ustalar hakkında başka bir söz söylemezdi.

“Hey!” diye seslendi Winnetou. “Kimse yok mu?”

Kimse cevap vermedi. Liman ağzında balıklar için çekişen martıların bağırılarıyla geminin yüzeyine vuran dalgaların sesleri dışında, her yer sessizdi.

Jojo yanında bulunan kapının kolunu bastırmaya çalıştı. Ağır metal kapı onu şaşırtarak kolayca açıldı.

“Onu tekrar kapat, ufaklık,” dedi Winnetou Jojo’ya. “Başkalarının yatak odasına girilmez.”

Çocuklar yine birbirlerine bakarak anlaştılar. “Yardımlarınız için teşekkür ederiz, Bay Winnetou,” dedi Jojo sonunda. “Bundan sonrasını kendimiz halledebiliriz.”

“Yoksa... yoksa geminin içini mi arayacaksınız?” diye sordu yaşlı adam kekeleyerek.

“Yapacağımız şey tam olarak bu,” diye cevap verdi Mai Lyn, diğer üç çocuk geminin içine girdiklerinde.

“Bu haneye tecavüz!” diye bağırdı Winnetou.

“Eğer öyleyse de en fazla gemiye tecavüz olur,” dedi Mai Lyn. “Hem biz genciz,” diye sakinleştirdi onu ve açık kapıdan içeriye girerek diğerlerinin peşinden gitti. “Bize ceza veremezler. Harika değil mi?”

Birkaç adım attıktan sonra arkasından gelen Winnetou'nun ayak seslerini duydu. Zaten başka türlüünü de beklemiyordu. “Lanet olası kara fareleri,” dedi sinirlice. “Sizi yalnız bırakmam ki. Yoksa başınıza bir şeyler gelebilir.” Biraz bekledikten sonra devam etti: “Sizi baştan buraya getirmemeliydim. Şimdi çorap benim başıma örüldü!”

Çocuklar hamakların asılı olduğu ve tayfalara ait ince dolapların bulunduğu kamaralarla karşılaşacaklarını bekliyorlardı. Vega'da yemek yenen bir salonun bulunduğundan yola çıkmışlardı. İçinde yatak, masa, koltuk, lavabo ve ekstra stok romun bulunduğu bir kaptan köşkü bekliyorlardı. Aşçı için dar bir mutfak ve içinde üzerleri çıplak adamların çalıştığı yağlı makine dairesini görmeyi umuyorlardı. Tabii içinde çocukların kaybolacağı sayısız koridorları da unutmamak gerekirdi.

Winnetou yanlarında olmasa içinde kaybolacakları koridor ve merdivenlerden oluşmuş labirent dışında, Vega'da bunların hiçbiri bulunmuyordu. Jojo ve arkadaşlarının açtıkları kamaralarda ne hamaklar, ne yere sabitlenmiş masalar ne de tayfaların özel eşyalarına ayrılmış en ufak bir dolap yoktu. Bunun yerine her kamaranın ortasında yaklaşık elli santimetre yüksekliğinde, aynı ende ve iki metre

uzunluğunda bloklar bulunuyordu. Jojo'nun aklından bunların tabutlara benzediği geçti.

Yedi numaralı kameranın içindeki tuhaf bloğa dokunduğunda, onun ne ağaç ne de metale benzediğini fark etti. Daha çok soğuk kadife gibiydi.

Jojo birden kendini üzgün hissetti, sebepsiz yere gözlerinin dolduğunu fark etti. Çabucak elini çekti. Kendini birden daha iyi hissetmeye başladı.

Gizemli nesnenin çevresinde dolaştı ve yüzeyinin tamamen pürüzsüz olduğunu fark etti. Tabut şeklinde olan siyah bir bloktan başka bir şey değildi. Ya da her neyse.

“Nedir bu?” diye sordu Jimmi.

“Tuhaf hissettiriyor,” diye karşılık verdi Jojo.

“Tuhaf mı?”

“İnsan üzüntü hissediyor, Jimmi.”

Murat'ta elini bloğun üzerine koydu. Ama o da çabucak geri çekti. "Doğru," dedi sadece ve yutkundu.

"Bakın!" Mai Lyn lombozun hemen üzerine konmuş olan çizim defteri büyüklüğünde bir haritayı işaret etti. Gökyüzün bir bölümünü gösteriyordu. Bazı yıldızlar bir çizgiyle birleştirilmişti.

"Bu olamaz," diye mırıldandı Jojo. "Lir takım yıldızı!"

Winnetou koca elini omzuna koydu. "Sen epey bir şeyler biliyorsun, ufaklık," dedi saygıyla. "Lir takım yıldızının ana yıldızı da..."

"Vega," diye sözünü tamamladı Jojo.

"Bu çizim her kamarada var," dedi Mai Lyn. "Fark etmediniz mi?"

Kimse cevap vermeye fırsat bulamadan, o ana kadar dışarıda durmuş olan Jimmi hızlı adımlarla odaya girdi. Siyah blok ile çizim arasında durarak

kollarını açtı ve gözlerini yumdu. “Katana,” diye fısıldadı. “Katana.”

Fazla uzun sürmedi ve ayaklarının altındaki zemin titremeye başladı. Oda bir daralıp bir genişledi. Kamaranın tavanı nefes alıyormuş gibi inip kalkıyordu. Jimmi ise aynı zamanda ışıldamaya başladı, önce kırmızı, sonra da mavi. Sonunda tıpkı o blok gibi siyah oldu. Orada bulunan herkes daha sonra öyle bir şey olmamasına rağmen siyah bir parıldama gördüklerine yemin edebilirdi.

72

Mai Lyn bağırarak istedi ama Murat eliyle ağzını kapattı. “Bekle,” diye fısıldadı titrek bir sesle. “Bir süre daha. Lütfen!”

Jimmi orada durup “Katana, Katana,” diye fısıldarken lombozun üzerindeki Vega ışıldıyordu. Kamaranın ritmiyle atıyordu.

Winnetou bir dakikanın sonunda gerilime daha fazla dayanamadı. Tek kelime etmeden, itiraz etme-

yen Jimmi'yi tutup dışarıya çıkardı. Siyah parlaklık bir anda sona erdi ve yedi numaralı oda yine eski haline geldi.

Yaşlı Winnetou Jimmi'yi güverteye bırakır bırakmaz sordu: "Bu ne biçim bir numaraydı böyle?"

"Numara değil," dedi çocuk.

"Peki ya neydi?" diye sormaya devam etti.

"Bunu yapmalıydım," diye mırıldandı Jimmi.

"Bunu sana birisi mi emretti?" diye sordu Mai Lyn. "Bir ses ya da ona benzer bir şey mi?"

Jimmi başını salladı.

"Seni..." Jojo biraz düşündü. "... seni kamaranın içine mi çekti?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdi Jimmi.

"Peki o süre boyunca ne fısıldayıp durdun?" diye sordu Mai Lyn.

“Katana,” dedi Jimmi. “Rüyalarımnda gördüğüm kelime. Neden bilmiyorum ama sanki bana güç veriyordu.”

Murat bu süre boyunca geminin güverte korkuluğuna yaslanmış yere bakıyordu. O anda doğrularak çıktıkları kapıdan içeriye girerek koridorda gözden kayboldu. Diğerleri de peşinden koştu.

Onu, o tuhaf olayların yaşandığı kamarada buldular. Murat tıpkı Jimmi gibi siyah blok ile çizim arasında durmuş, kollarını uzatmıştı. “Katana,” diye fısıldıyordu. Katana, lanet olsun!” Ancak ışıldamıydı. Hem de hiç. Gemi de titremedi. Duvarlar ile taban ise olmaları gerektiği yerlerdeydi: sağlam ve hareketsiz.

“Bende işe yaramıyor,” dedi Murat Jojo’ya, yavaş yavaş oradan çıkarlarken. “Biraz üzgün hissettim kendimi. Başka bir şey olmadı. Hiçbir şey.”

Winnetou güvertede, "Sanırım bana bir açıklama borçlusunuz," dedi.

"Öyle miyiz?" diye sordu Jojo çocuklara.

Murat ile Mai Lyn başlarıyla onayladılar, Jimmi'nin akli ise yine başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

"Sen çok özel bir çocuksun, Jimmi," dedi Winnetou Jojo olanları anlattıktan sonra. "Bunu biraz önce suya atladığında anlamıştım. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Jimmi. "Biraz önce kama-rada bildiğim bir yıldızı gördüm."

"Vega mı?" diye söze karıştı Jojo.

Jimmi başını salladı. "Hayır, Vega değil. Başka bir yıldız."

"Adını biliyor musun? Astronomiden biraz an-larım da."

"Hayır."

“Gerçekten mi?” diye sordu Winnetou. “Yoksa adı KATATZA ya da ona benzer bir şey mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Jimmi. Jojo, çocuk Stern Sokağı’ndaki evlerinde ortaya çıktığından bu yana sesinde ilk kez çaresizliğe benzer bir tını duyduğunu sandı. “Ben de hiçbir şey bilmiyorum!”

5. BÖLÜM

Terk edilmiş gemi, gizem dolu siyah bloklar, parıldamalar, yaşayan bir canlı gibi nefes alıp veren yedi numaralı kamara... Büyük ihtimalle macera peşinde olan birçok insan, arayışlarını sona erdirirlerdi. Sonuçta çocuklar, Vega'da buldukları süre boyunca her an yeni sürprizlerle karşılaşmaya hazırlardı. Belki de bir dahaki sefere olacaklar, yanıp sönen yıldız haritaları, siyah ışık ve nefes alan duvarlarla kalmazdı. Belki de gerçekten tehlikeli olmaya başladılar. Onları orada tutan şey neydi? Willi Kowalski'nin bile korkudan beti benzi atmıştı.

“Başka nereye bakabiliriz?” diye sordu Murat.

“Belki de depolara,” dedi Jojo.

“Gidelim!” diye komutayı eline aldı, yine eski haline geri dönmüş gibi görünen Murat.

Ancak kimse yerinden kıyılamadı.

“Ne oldu?” diye sordu. “Korktunuz mu?”

Kimse cevap vermedi.

“Jimmi’nin nesi var öğrenmek istemiyor musunuz?” diye sordu Murat. “Haydi ama, buraya gelebilmek için neredeyse tüm harçlığımı vermek zorunda kaldım!”

Jojo fısıltıyla, “Ya bir şeyler daha olursa?” diye sordu. Aralarındaki en cesur kişi sayılmazdı, tabii bu nazikçe söylenmiş haliydi. Bacakları sanki son dört haftayı hastalanıp yatakta geçirmiş de yeni kalkmış gibi titriyordu. Ayrıca bulmacanın çözümünden her zamankinden daha da fazla uzaklaşmışlar gibi hissediyordu.

“Ne olabilir ki?” diye sordu Murat. Winnetou’nun kolundan çekiştirdi. “Gidelim,” diye tekrarladı.

Yaşlı adam sinirli bir şekilde sa örgüleriyle oynuyordu. “Yapmasak daha iyi,” dedi mırıltıyla. “Ben ödleğ değilim, bunu limandaki herkese sorabilirsin. Ben savaş sırasındaki bombardımanlarda bile sığınaklara inmedim. Ancak buradaki şey...” Kısa bir mola verip derin birkaç nefes aldı. “...buradaki şey tuhaf. Ben seksen iki yaşındayım. Ama biraz önce olanlara benzer bir şeyle daha önce hiç karşılaşmadım.”

Murat korkulukların üzerinden tükürdü. “O halde ben kendim yaparım,” dedi sinirle. “Depoları nerede bulurum?”

Winnetou önce duraksadı. Sonra da güvertenin ortasında bulunan büyük bir kapağı gösterdi. “Denemene gerek bile yok; büyük ihtimalle kapalıdır.”

“Bunu göreceğiz,” diye karşılığ verdi Murat ve kapağı kaldırmaya çalıştı.

Kapak kilitli değildi. Ama Murat'ın tek başına açamayacağı kadar ağırdı. "Bana yardım edecek kimse yok mu?" diye sordu zorlanarak.

Yardıma sadece Jimmi koştı. Mai Lyn ise şoktaymış gibi görünüyordu, gözlerini güverteye dikmiş sürekli olarak başını sallıyordu.

Murat ve Jimmi kısa süre sonra kapağı açmayı başardılar. İçeriye inen bir merdiven vardı. Murat ayağını ilk basamağa koydu, derin bir nefes aldı ve aşağıya inmeye başladı. Jimmi de arkasından indi.

Mai Lyn sonunda dalgınlığından kurtuldu. Ayağa fırlayıp kapağın yanına gitti. "Dikkatli olun!" diye seslendi ikisinin arkasından. "Ve çabucak geri gelin!"

Bir süre Vega'nın karnından herhangi bir ses duyulmadı. Ama bir an sonra Murat'ın seslendiği duyuldu: "Hey millet, bunu görmelisiniz!"

Jojo, Willi Kowalski'ye baktı. Yaşlı Kızılderili sadece omuzlarını silkti. Jojo sonra da Mai Lyn'e

baktı. O da omuzlarını silkti. “İyi, haydi o zaman. Kötü bir şey olmaz herhalde?” diye mırıldandı Jojo.

Merdivenlerden ilk önce Willi Kowalski indi, Jojo ve Mai Lyn ise arkasından geldiler. Aşağıya indiklerinde, “Buraya!” diye yönlendirdi onları Murat. Jojo yukarıya baktı. Güneşin önüne bir bulut geçti, ortalık bir anda serinledi. Oysa dışarı en az 30 derecedeydi!

82

Devasa depo boş görünüyordu, siyah bir blok dışında. Nesne tayfaların kamaralarındaki blokların aynısıydı ama onlardan en az iki kat büyüktü. Bir devin tabutu gibi. Jojo elini pürüzsüz yüzeye dokundurdu. Kamaradakinin aksine şimdi bir şey olmamıştı: Ne üzüntü, ne de herhangi başka bir duygu.

“Tuhaf bir şey,” dedi Murat. “Değil mi?”

“Ne işe yarıyor acaba?” diye sordu Mai Lyn.

“Belki de yeni bir tip motordur,” diye düşündü Jojo. “Ya da onun gibi bir şey. Gizlice testler yapıyor olabilirler. Belki de gemide bu yüzden makine odası ve baca yok.”

“Peki motoru deneyen kim?” diye sordu Mai Lyn.

“Donanma olabilir,” dedi Jojo.

“Büyük ihtimalle haklısın,” dedi Murat. Bu yüzden de Vega’yı buraya sakladılar. Kimse ne yaptıklarını anlamasın diye.”

Mai Lyn öyle hemen ikna olmamıştı. “O siyah şeyler bana tuhaf geliyor. Onlar.. beni ürkütüyor,” dedi sessizce.

Kız arkadaşı korkuyor muydu? Jojo, kızın korktuğunu itiraf ettiğini daha önce hiç hatırlamıyordu. “O bloklar güçlü mıknatıslar olmalı,” diyerek Mai Lyn’i sakinleştirmeye çalıştı.

Çocuklar konuşurken Winnetou birkaç kez bloğun etrafında dolandı. Sonra da eğilerek onu itmeye çalıştı. Bu sırada yüzü kızardı ve damarları

ortaya çıktı, kan ter içinde kaldı. Onca çabalamasına rağmen Kowalski, o şeyi bir milimetre bile yerinden oynatmayı başaramadı.

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye sordu Jojo.

“Altında ne olduğuna bakmak istiyorum. Bu şey ya korkunç derecede ağır bir metalden yapılmış ya da onu sağlam şekilde vidalamış olmalılar,” dedi Winnetou nefes nefese ve terlemiş halde.

“Vidalanmış mı?” diye sordu Jimmi.

Ardından da diz üstü çöküp o nesneyi bir ağaç dalıymış gibi kolayca havaya kaldırdı. Ya da süngermiş gibi. Sonuçta vidalanmadığı kesindi. Bloğun altında normal gri zeminden başka bir şey yoktu.

Arkadaşları Jimmi'ye ağızları açık bakakalmışlardı; Winnetou'nun ise neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. “Ama... ama...bu... bu imkânsız.” diye kekeledi. “Bin şimşek adına, bu... bu... sihir.”

Jimmi bloğu dikkatlice yine yere bıraktı. Alnında en ufak bir ter damlası görünmüyordu. *Manyetizma,*

diye geçirdi Jojo içinden. *Biliyordum. Winnetou'da devredeydi, Jimmi'de ise kapatılmıştı.*

“Çocuk, ben halterde Almanya şampiyonuydum!” diye bağırdı Winnetou. “Ağır sıklet! Eskiden sahipleri lastiklerini değiştirene kadar arabaları havaya kaldırırdım! Altına takoz koymalarına gerek kalmazdı! Ben bir şey ağırdır diyorsam, bil ki gerçekten ağırdır!”

Yaşlı adam hızlı adımlarla Jimmi'nin yanına yürüdü, pantolonunun belinden tuttu ve tek eliyle havaya kaldırdı. Birkaç saniye sonra onu tekrar yere bıraktı. “Ne demek istediğimi şimdi anlıyor musun?” diye sordu homurdanarak.

Jimmi başını evet anlamında salladı.

“Ya sen yeryüzündeki en güçlü insansın...” diye söze tekrar başladı Winnetou.

“Ya da...?” diye sordu Murat.

“Ya da bu arkadaşımız belki de...”

Belki de insan bile değil, demek istiyordu aslında. Jojo ve Urma da bir süreden beri aynı şeyi düşünüp konuşmayı istiyorlardı. Kimsenin sormaya cesaret edemediğini söylemek istiyorlardı. Ya da aslında herkesin az çok bildiğini dile getirmek istiyorlardı. Ancak Willi Kowalski bunu yapmaya fırsat bulamadı. Birden güvertede hızlı ayak sesleri duyuldu ve Winnetou ya da çocuklardan biri harekete geçmeden çelik merdiven yukarıya çekildi. Sonra da kapak kapandı ve her yer zifiri karanlığa gömüldü.

Bugünlerde geceleri gerçek anlamda tam karanlık olmuyor. Bu sadece Sahra ya da Gobi çölünde, o da ay ve yıldızlar bulutların arkasına girdiğinde yaşanmaktadır. Ama onun dışında? Bir yerlerde mutlaka hep sokak lambaları ya da araba farları yanıyor. Şehirlerin üzerini ise soluk kızıl bir ışık kubbesi örtüyor. Belki güzel görünüyor olabilir ancak bunun karanlıkla bir ilgisi yok.

Vega'nın deposunda ise durum farklıydı. Burası tamamen, yüzde yüz karanlıktı. Kapalı lombozlardan en ufak bir ışık sızılmıyordu. Çocuklar hayatlarında ilk kez gözünün önünü görememenin ne olduğunu yaşıyorlardı.

Jojo büyülenmiş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Kapağın tekrar açılmasını bekliyordu. Karanlık, kapalı kalanların bedenini yemiş yutmuş gibiydi.

Sonunda omzuna bir el dokundu. "Jojo?" diye sordu Murat'ın olduğu anlaşılın ses.

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sende?"

"Bir şey göremiyorum," dedi Murat.

"Gerçekten mi?" Jojo gülmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

O sırada bir ışık yandı. Winnetou cebinden çakmağını çıkarmış başının üzerinde tutuyordu. Jimmi ifadesiz yüzüyle siyah bloğun arkasındaki

duvara yaslanmıştı. Mai Lyn yere oturmuştu ve Murat ile Jojo birbirlerinin omzuna tutunmuştu. Depodan çıkamamışlardı ama Jojo kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

“Hay aksi,” dedi Winnetou. “Hay aksi.” Sonra çakmağını söndürdü. “Dikkatli kullanmalıyız,” dedi “Bizi burada ne kadar tutacakları belli değil.”

“Ama bunu yapamazlar,” dedi Mai Lyn bulunduğu köşeden. “Ne yaptıklarını düşünüyor bunlar?!”

“Bizi çıkarın!” diye bağırmaya başladı birden.

“Çıkarın bizi!” diye bağırarak Murat da katıldı ona.

Sonunda, “Buradan çıkmak istiyoruz!” diye birlikte bağırmaya başladılar. Willi Kowalski bile onlara katılmıştı.

Ama kimse cevap vermedi. Kapak kapalı kaldı. Duyabildikleri tek şey güvertede yürüyen birinin ayak sesleriydi. Onlar da hemen sonra uzaklaştı.

“Lanet olsun,” dedi Murat hırlayarak. “Bize ne yapmayı planlıyorlar acaba?”

“Belki de sadece biraz kızdırmak istiyorlardır,” dedi Mai Lyn. “İzinsiz olarak gemilerine çıktığımız için.”

O anda Jojo’nun aklına bir fikir geldi. “Cep telefonunu kimler getirdi?” diye sordu.

“Ben!” dedi Mai Lyn.

“Ben de!” diye seslendi Murat ve Winnetou.

Jojo onların telefonlarını ceplerinden çıkarıp açmaya çalıştıklarını duyabiliyordu. Ama hiçbir yerde ışık yanmadı.

“Tuhaf,” dedi Winnetou. “Oysa bu zımbırtıyı daha bu sabah şarj etmiştim.”

“Ben de dün!” dedi Murat.

Winnetou’nun çakmağı bir kez daha yandı. Alevin ışığında Murat, Mai Lyn ve yaşlı adam cep telefonlarını incelediler. Anlaşıldığı üzere hepsinin şarjı bitmişti.

“Aptal şey!” diyerek kızdı Kızılderili. “Tam lazım olacakken çalışmaz!”

Murat siyah bloğa tekme attı. “Bunun suçlusu bu şey!” diye bağırdı. “Blok cep telefonlarının enerjisini çekti!”

Winnetou çakmağını söndürmeden Jojo kol saatine göz attı. Dördü geçiyordu. Normalde dönüş için saat beş trenine binmeyi düşünmüşlerdi. Eğer doğru hatırlıyorsa EC122 numaralı tren. Bunu şimdi unutabilirlerdi. Gece yarısına kadar evlerine dönebilirlerse şanslı sayılırlardı. Ama Jojo bunu şimdilik kendine sakladı. İçinde buldukları durum zaten yeteri kadar ciddiydi. Diğerlerini daha da huzursuzlaştırmanın bir anlamı yoktu.

“Çıkmak istiyoruz!” diye yeniden başladı Murat. Ama Winnetou onu durdurdu. “Kendini yorma, çocuk,” dedi. “Haydi çocuklar, başka bir şey düşünmeliyiz.”

“Jimmi?” Mai Lyn’in sesi duyuldu.

“Evet?”

“Sen çok güçlüsün,” dedi kız. “Kapağı açamaz mısın?”

“Evet ya!” diye bağırdı Jojo. “Winnetou’nun omuzlarına çık!”

Murat çakmağı tutarken yaşlı adam Jimmi’yi omuzlarına aldı. “Kapağa ulaştın mı?” diye sordu Winnetou.

“Evet!” dedi Jimmi yukarıdan. “Ama yapamıyorum. Kilitlemiş olmalılar!”

O anda yine ayak sesleri ve anlaşılmaz konuşmalar duyuldu. Kilit altındakiler nefeslerini kesmiş sesleri dinliyorlardı. Sonra bir çapa zinciri yukarıya çekildi ve tüm gemi gürültülü bir şekilde titremeye başladı.

Winnetou Jimmi’yi yere bıraktıktan sonra, “Ne yapıyorlar?” diye sordu Mai Lyn fısıltıyla.

“Şey, ufaklık,” diye fısıltıyla cevap verdi Winnetou. “Demir alıyoruz. Max’ın botu hâlâ iskelede. Hay aksi, onu çaldığımı düşünecek!”

“Haydutlar!” diye bağırdı Jojo ve cebinden astım ilacını çıkararak ağzına bir doz ilaç sıktı.

“Buna adam kaçırma denir!” diye bağırdı gü-rültülerin geldiği yöne doğru. “Bunun cezası hapis! Şansınız yaver gitmezse ömür boyu yatarsınız!”

Bir süre cevap gelmesini beklediler ama bir şey olmadı. Zaten beklemiyorlardı.

Sonunda Jimmi, “Çalışıyor,” dedi.

“Kim çalışıyor?” diye sordu Murat.

“Blok,” dedi Jimmi.

Gerçekten de hafif bir vınlama sesi duyuluyordu. Diğerleri de yavaşça o siyah şeye yaklaştılar. Şüphe yoktu, ses kesinlikle o şeyden çıkıyordu.

Jojo’nun aklına, yine o anda bir fikir geldi. Onları bu hapis donanmadan kurtaramazdı belki ama şahit istemeyen birilerinin yoluna çıkıp çıkmadıklarını

öğrenebilirlerdi. Örneğin bir takım suçluların ya da donanmadan birilerinin. Her ne kadar olanlar o yöne işaret etse de başka ihtimalleri aklına bile getirmek istemiyordu. Son saatlerde yaşadıkları her şey, Jimmi'yi Vega'ya getirmek için hazırlanmış bir oyundan başka bir şey değildi.

“Bloğu hâlâ havaya kaldırabiliyor musun?” diye sordu Jimmi'ye.

“Bunu yapmayacağım,” diye karşılık verdi çocuk. “Kötü bir şeyler olabilir.”

O anda gemi hareket etmeye başladı. Yavaşça kendi ekseninde döndü. Bu manevra sırasında dizel motorların o alışılmış gürültüsü duyulmuyordu. Hayır, o siyah bloğun vızıltısı dışında bir ses yoktu. Ürkütücü derecede bir sessizlik vardı.

“Gidiyoruz,” diye mırıldandı Winnetou. Sesinden korktuğu anlaşılıyordu.

“Belki de gemiyi sadece başka bir noktaya bağlayacaklardır,” dedi Jojo.

“Bloğu kaldır!” diye bağırdı birden Jimmi’ye.

“Bu ne işe yarayacak?” diye sordu Murat.

“Belki de bağlantı kopar ve gemi hareket etmeyi bırakır,” diye cevap verdi Jojo. “Haydi, Jimmi! Bu bizim tek şansımız!”

Jimmi dizlerinin üzerine çöktü, birkaç kez derin nefes aldı ve bloğu yükledi. Ama nesnenin ağırlığı birkaç dakika içinde sanki binlerce kez katlanmıştı. *Manyetizma*, diye düşündü Jojo. Ama onu açıp kapatan kimdi? Ortalık hâlâ zifiri karanlıktı. Siyah blok ile uğraşan birilerinin olduğunu gemide kim biliyordu? Sesleri algılayan hassas mikrofonlar mı vardı? Ya da iyi gizlenmiş kızıl ötesi kameralar mı?

“Yapamıyorum,” dedi Jimmi inleyerek. Nefes nefese bir halde ayağa kalktı ve gözlerini kapayarak duvara yaslandı. “Kakamuralar,” dedi mırıltıyla.

“Ne olmuş onlara?” diye sordu Mai Lyn.

“Onları hissediyorum. Çok yakındalar.”

Winnetou ağır bir şekilde yere oturdu. "Gidiyoruz," dedi sanki kendi kendisiyle konuşmuş gibi. "Aksi şeytan, gerçekten de hareket ediyoruz."

"Jimmi?" dedi Mai Lyn. "O kelimeyi söyle. Lütfen!"
"Neden?"

"Belki bir şey olur," diye karşılık verdi Mai Lyn.
"Belki yukarıdakiler korkar."

"Katana," diye fısıldadı Jimmi karanlığın içinde.
"Katana."

Ama bir şey olmadı; ne ışıldama, ne titreme, hiçbir şey.

"Ya hepimiz birden bağırırsak?" diye sordu Murat. "Bir, iki, üç: Katana! Katana!"

Karanlık devam etti ve yukarıdan en ufak bir ses duyulmadı. Jojo bir köşeye oturarak başını omuzlarının arasına gömdü. Kakamura kardeşlerini Amsterdam'a gönderdikten sonra bu hikâyeden çekilmeleri gerekirdi. Güvertede dolanan o kişiler makine mühendisleri ya da donanmadan birile-

ri değillerdi. Onlar Kakamuralar'dı, Jojo bundan emindi. Başından beri planladıkları gerçekleşmişti: Sonunda Jimmi'yi ele geçirmişlerdi.

6. BÖLÜM

Kimi insan, gemi seyahati sırasında fırtınadan ve gökdelen boyutunda dalgalarda tango yapmaktan hoşlanır. Kimisi de öyle bir durumda midesi ölüme bulandığı için kendini güverteden denize atmak ister. Denizin kendisini tuttuğunu bilen kişi hemen geminin ortasında durup rüzgâra çıkmalıdır çünkü temiz hava ona iyi gelir. Ayrıca orası en az sallanan kısımdır. Son olarak da gözleri gemiyle birlikte sallanmayan bir noktaya odaklamak bu-

lantıya karşı iyi gelir, örneğin ufuk çizgisi ya da gökyüzünde yavaşça hareket eden bir bulut gibi.

Ama peki ya bir geminin içinde, zifiri karanlık bir odaya hapsedildiyse ne olacak? Boş yere birileri gelip kapıyı açsın diye dua ettikten sonra? İşte o zaman insanın midesi sadece bulanmakla kalmıyor. Aynı zamanda zaman algısı da kaybolup gidiyor. On beş dakika geçmiş olmasına rağmen, sanki yıllardır bir mahzende hapsedilmiş gibi hissediyor insan.

Vega limandan çıktıktan sonra hızlandı. Willi Kowalski çocukların düşüncelerini başka yöne çekebilmek için, Hoorn Burnu'ndaki dev dalgalardan, Avustralya ile Yeni Zelanda arasındaki dev ahtapotlardan, Somali açıklarındaki korsan saldırılarından ve Sumatra ile Filipinler arasında yaşanan katliamlardan bahsetti.

Ancak Jojo ve arkadaşları yaşlı adamın aklının başka yerlerde olduğunu farkındaydılar.

Sonra aniden fırtına patladı ve rüzgârlar dalgaları devasa dağlara dönüştürdü. Vega bir anda yavaşladı. Kırmızı gemi sudan oluşan duvarlardan birine tosladığı anda, çocuklar ve yaşlı adam dev deponun içinde bir uçtan diğerine savruluyordu. Şu ana kadar olayı birkaç morlukla atlatmışlardı.

“Kusacağım,” diye mırıldandı Murat, acıyan kolunu ovarken. Yerde duran siyah bloğa çarpmıştı.

“Kendini topla, Murat! Yoksa bu hayalet gemiden asla kurtulamayız!” dedi Mai Lyn karanlığın içinden. Kapalı kalmak onu en az diğerleri kadar rahatsız ediyordu. Ayrıca, o da geminin nereye gittiğini bilmek istiyordu. Hem ailesine de bu gece büyük ihtimalle eve dönemeyeceğini bildirmek isterdi. Ama tüm bunlara rağmen çılgın yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyordu. Ufacık bir çocukken

bile lunaparklardaki roller coasterlar'ı severdi. Dönme dolap ve diğer basit eğlenceler ona çok sıkıcı geliyordu.

Vega o anda, büyük bir hızla dev bir dalgayla çarpıştı. Gemiyi bir arada tutan tüm perçin, vida ve civatalar acıyla inledi. Jojo korku içinde geminin parçalara ayrılacağından sandı. Gemi sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından doğrulduğunda, hepsini deponun bir köşesine atmıştı.

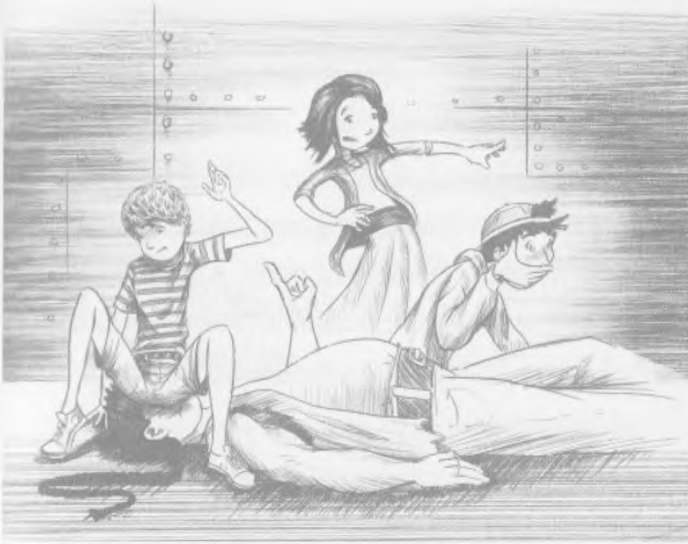
“Burnumun üzerinde oturuyorsun!” diye fısıldadı Winnetou, o sırada kol ve bacaklarını kontrol edip hasar olmadığını fark eden Jojo'ya.

“Özür dilerim,” dedi Jojo ve ayağa kalktı.

“İyi misiniz?” diye sordu yaşlı adam. Sesinden kendisinin durumunun aslında pek de iyi olmadığı anlaşılıyordu.

“Ben iyiyim,” dedi Jojo. Bu yalan da değildi. Astım ilacı pantolon cebindeydi. Hasta ciğerleri yeni

bir körük gibi çalışıyordu. Bu arada Jimmi ortaya çıktığından beri olaysız bir günün geçmediğine alışmış görünüyordu.

“Her şey yolunda,” dedi Mai Lyn.

“Benim midem bulanıyor,” diye inledi, havalandığı sırada alnını çarptığı için başında bir şişlik olan Murat. “Ben kus...”

“Hayır kusmayacaksın,” diye sözünü böldü Winnetou. “Dikkatle dinle çocuğum: Sağ elinin baş ile işaret parmağı ile sol elinin serçe parmağının en küçük boğumunu sıkacaksın. Bastırabildiğin kadar bastır! Eski bir denizci numarasıdır,” dedi.

Murat sözünü dinledi.

“Ee?” diye sordu Willi Kowalski bir süre sonra. “Şimdi iyi misin?”

“Biraz.”

Jimmi'nin, “Buradan içeriye su giriyor,” dediğini duydular. Sesi sanki deponun karşı duvarında oturuyormuş gibi geliyordu. “Sanırım batıyoruz,” dedi aynı ses tonuyla. Jojo, *dünyada Jimmi'nin sınırlarını bozabilecek herhangi bir şey var mı*, diye düşündü. Eğer Vega denizin dibine otursaydı da

aynı ses tonuyla konuşmaya devam edeceğinden adı gibi emindi.

“Saçmalık,” dedi Winnetou ve Jimmi’nin yanına emekleyerek gitti.

“Gerçekten öyle,” dedi deponun zeminini yokladıktan sonra. “Burada su var. Şansımıza çok fazla değil.”

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye sordu Jojo.

“Her gemide su vardır çocuğum; özellikle de omurgasında. Normalde pompalar bu suyu dışarıya atar,” diye cevap verdi Willi Kowalski. “Ama depo kısmı kuru kalmalı,” diye devam etti. “Örneğin hububat taşırken küflenme olur ve...”

“Bu ne demek oluyor?” diye yaşlı adamın sözünü böldü Jojo. “Biz...” yutkundu, “... batacak mıyız?”

Winnetou Jojo’nun sorusuna karşılık veremedi Jimmi girdi araya: “Fırtına diniyor.”

Gerçekten de, fırtına çıktığı gibi bir an da sona ermişti. Rüzgâr sanki gemiyi okşamak istermiş gibi esmeye başlamıştı.

“Kutsal saman çuvalı!” dedi Murat. “Bir dakika daha sürseydi kusa...”

“Kes sesini!” dedi Jojo. Onun da midesi bulanıyordu. Murat o kelimeyi kullanırsa midesinin daha da fena olacağından korkuyordu. Hem şu anda Murat’ın midesindekilerden daha önemli sorunlar vardı, çok daha önemli.

“Batacak mıyız?” diye sorusunu tekrarladı Jojo.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Winnetou. “Sizin orası da ıslak mı?” diye sordu karanlığın içinde.

“Hayır,” diye cevap verdi Mai Lyn.

“Hiç iyi değil,” diye mırıldandı yaşlı Kızılderili. “Bu, Vega’nın şimdiden yan yattığını gösterir. Bir gemi yan yatmaya başlamışsa, bu pek de iyi bir işaret değildir. Ama asla tam olarak bilemezsin.

Belki de..." Cümlesini tamamlamadı. Ancak Jojo Winnetou'nun ne demek istediğini anlamıştı. Korkudan midesi büzüştü. Neyse ki ciğerleri öyle değildi, onlar hâlâ sağlamdı.

Buna rağmen ağzına bir doz ilaç sıktı. Temkinli olmak iyiydi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mai Lyn. Sesi titriyordu. "Önerisi olan var mı? Buradan çıkamazsak boğulacağız!"

"Sakin ol, yavrucuğum," diye sözünü kesti Winnetou. "Su yavaş yükseliyor. Çok yavaş. Bu iyi bir şey. Belki de bu arada yukarıdakiler bizi serbest bırakır."

Tam da sözünün sonunda kapak açıldı. İçeriye parlak gün ışığı girdi ve beş mahkûm gözlerini kapatmak zorunda kaldılar. Gözlerini dikkatlice açtıklarında metal merdivenlerin indirildiğini gör-

düler. Sonra yine bir sessizlik oldu, hatta deponun ortasında duran siyah blok bile vınlamayı kesmişti.

Jojo saatine baktı. Beşi biraz geçiyordu.

Vega'nın güvertesine ayak basmalarından bu yana yaklaşık bir saat geçmişti. Ona bu süre sonsuzmuş gibi gelmişti.

Mai Lyn ayağını en alt basamağa koydu. "Haydi o zaman!" diye komut verdi. Diğerleri duraksayınca şöyle sordu: "Yoksa burada kalıp boğulmayı mı istiyorsunuz?"

"Belki de numaradır," diye düşüncesini belirtti Jojo. "Belki de basamakları gevşetmişlerdir!"

"Bundan ne elde edecekler?" Mai Lyn'in sesi artık titremiyordu. Her zaman olduğu gibi ortalık ısınmaya başladığında dizginleri ele almıştı. Çoğu zaman olduğu gibi de erkekler peşinden gitti. "Gelin haydi! Gitmeliyiz!"

Güvertede karşılaşacaklarını düşündüklerinden hiçbiri yoktu. Ne Kakamura kardeşler, ne dişleri arasında bıçaklarla altın küpeli korsanlar, ne küçük yeşil Marslılar, ne hayaletler ne de normal denizciler, hiçbiri yoktu.

Güverte, deniz suyuyla dolmuş birkaç birikintinin dışında tamamen boştu. Kumanda bölümünün camlarından biri fırtınada zarar görmüştü ve korkulukların beş metrelik bir bölümü de dalgalara kurban gitmişti.

Ayrıca kızgın deniz özensizce atılmış boyanın bazı kısımlarını kaldırmıştı. Bu yerlerde paslı demir plakalar görünüyordu. *Boyacılar işlerini yine tam olarak yapamamışlar*, diye geçirdi Jojo içinden. Hepsi amatördü!

Ufukta kara çizgisini gördüğünü sandı. Ama aynı şekilde ince, koyu bir bulutta olabilirdi. Dalgaların beyaz köpükleri parlak mavi gökyüzünden

düŖen güneŖ iŖıęında dans ediyordu. Dalgalar hâlâ biraz yüksekti ve Vega'yı sallıyordu.

“Korkuluklara dikkatlice tutunun,” dedi Winnetou. “Köpekbalıkları sabırsızlıkla onları ziyaret etmenizi bekliyor!”

“Köpekbalığı mı? Burada mı?” dedi Mai Lyn ve güldü. Oysa hiç de gülecek durumda değildi. “Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?” diye sordu yaşlı Kızılderili'ye.

Adam başını salladı. “KeŖke Hamburger Michel kulesini görebilseydik,” diye mırıldandı. “Ya da konteynır limandaki yükleme vinçlerini. Ŗehrin kiliseleri de olabilirdi ya da lanet olası herhangi bir fener dubasını. Hayır, yavrucuğum. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim yok. Sadece oldukça açıldığımızı söyleyebilirim.”

“Gemide kimse kalmamıŖ,” dedi Murat. “Belki de Mai Lyn hayaletler konusunda gerçekten haklı.”

“Değil!” diye bağırdı Jojo. “Sadece bebekler hayaletlere inanırlar!”

“Sadece bebekler değil,” diye mırıldandı yaşlı Kızılderili. Sonra birden kızmaya başladı: “Bir tane kurtarma filikası bile yok! Bunlar resmen haydut! Kahrolsun hepsi!”

“Hemen ne yapacağımızı öğrenmek istiyorum,” dedi Mai Lyn.

Diğerleri sessiz kalınca, “Güzel, o halde gemiden atlayacağım! Hamburg’dan o kadar da uzakta olamayız!” dedi.

“Sen burada kal bakalım, yavrucuğum,” Winnetou onu kolundan tuttu. Seksen yaşında olmasına rağmen elinden kurtulmak imkânsızdı. “Bu tencere bu kadar yavaş su aldığı sürece burada güvendeyiz. Kuzey Denizi oldukça soğuktur, yazları bile. Bizi buradan alacak bir gemi mutlaka geçecektir. Elbe Nehri’nin ağzında bir yerde olmalıyız. Açık denize

çıkılmış olamayız. Öyle olması için Vega'nın uçmuş olması gerekirdi.”

Jimmi alnına düşen gri saçlarını çekti. “Yeterince kumanyamız var mı?” diye sordu.

Herkes ceplerinde, sırt ve omuz çantasındaki her şeyi ortaya döktü. İki salamlı sandviç, üç çikolata, yarım paket çikolatalı bisküvi, üç şişe gazoz, yarım şişe kola, bir elma, bir ezilmiş muz, bir poşet şeker ve iyice çiğnenmiş bir adet sakız vardı. Sakız Murat'ındı. Bu çocuk böyle şakaları seviyordu.

“Bunları paylaşırsak yarına kadar idare ederiz,” diye düşüncesini belirtti Mai Lyn.

“Yarına kadar boğulmuş oluruz,” diye homurdandı, bu arada midesi düzelmiş olan Murat. “En geç!”

Bu sırada rüzgâr iyice hafiflemiş, dalgalar da azalmıştı. Ne var ki görünürde başka hiçbir gemi yoktu. Ya hepsi fırtınadan dolayı limana kaçmış-

lardı ya da Winnetou yanılmıştı ve gerçekten de açık denizde bulunuyorlardı.

“Ya hâlâ gemideyseler?” diye sordu Jojo.

“Kim?” dedi Mai Lyn. Normal zamanlarda her şeyi çok net anlayan çocuklar, bu şartlarda hiç de normal davranamıyorlardı. Yaklaşık bir saattir hiçbir şey normal değildi.

“Bizleri kaçıran kişiler,” dedi Jojo.

“Belki de bunu yapan Kakamuralar’dı?” dedi Murat.

Jojo karşılık vermeden Jimmi girdi araya: “Buradalar. Hissedebiliyorum. Eminim.”

Mai Lyn ayağa fırladı, bir eliyle korkuluğa tutundu ve bağırdı: “Hey! Kakamuralar! Bizden ne istiyorsunuz? Burada olduğunuzu biliyoruz!”

Kakamuralar gerçekten de gemideyseler Mai Lyn’in bu bağırışını mutlaka duymuş olmalıydılar. Mai Lyn bağırdığında yüz metre çapında herkes

kulak zarları için endişe etmeye başladılar. Murat ve Jojo bunu birkaç kez yaşamıştı. Mai Lyn cevap alamayınca yine yere oturup tırnaklarını yemeye devam etti.

Bu sırada güverte korkunç derecede sıcak olmuştu. Winnetou, her zamanki gibi ceset beyazı olan Jojo'ya gölgesi düşecek şekilde oturmuştu. Mai Lyn ve Murat güneşin onları etkilemediği konusunda ısrarcıydılar. İkisi bugüne kadar gerçekten de hiç güneş yanığı sorunu yaşamamışlardı. Jimmi ise aralarında hiç terlemeyen tek kişiydi. Çocuk demirden yapılmış olmalıydı. Jojo ilk fırsatta bunu test etmeyi aklına koydu, belki de Jimmi uyurken.

“Doktor da nasıl bir işiniz vardı?” diye sordu Jojo yaşlı Kızılderili'ye.

Willi Kowalski göğsüne dokundu. “Kalbim artık eskisi gibi çalışmıyor. Hem bana sen diyebilirsiniz.”

“Tamamdır. İlaçların yanında mı?” diye sormaya devam etti Jojo.

“Hayır.”

“Hay aksi.”

“Doğru söyledin, çocuğum.”

7. BÖLÜM

İki saat sonra hâlâ kendilerini kaçırın kişiler ortaya çıkmalarını bekliyorlardı. Bu sırada da ilk şişe gazoz ile iki salamlı sandviçi bitirmişlerdi. Ellerin-deki malzemenin ertesi güne kadar dayanmasını istiyorlarsa biraz daha tutumlu gitmeliydiler.

Vega belirgin bir şekilde yan yatmaya başlamıştı. Ama gemi yavaş bir hızla su alıyordu. Oğlanların tuvaleti geldiğinde, köprünün arkasına geçip yüksekten denize yapıyorlardı. Mai Lyn bile bir seferinde o tarafa geçmişti. Jojo onun nasıl yaptığını hayal

etmeye çalıştı. Muhtemelen poposunu korkuluğun üzerinden uzatmıştı.

“Artık bizi kimlerin kaçırdığını bilmek istiyorum,” dedi Mai Lyn bir süre güvertede boş boş oturduktan sonra. “Ben o adamları aramaya gidiyorum!”

“Bunu yapma!” dedi Jojo. “Bizi depodan çıkardılar. Bu bir şey değil mi? Büyük ihtimalle artık Vega da bile değildir. Burada olsalar bile başka bir geminin gelip bizi almasını beklemeliyiz.”

“Sen bir korkaksın, Johannes Josef!” diye bağırdı Mai Lyn. Tanıştıklarından bu yana ilk kez tam adını söylemişti. Onun ağzından duymak tuhaf gelmişti. “Ya bugün buradan başka bir gemi geçmezse? Fırtına yüzünden limana girmiş ve yarına kadar da sefere çıkmazlarsa? Bu aptal hayalet gemi ile birlikte sulara gömülmek niyetinde değilim. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Ailelerimiz bizi merak etmeye başlayacak!”

Derin bir nefes alıp devam etti, “Neden kaçırıldığımızı bilmek istiyorum! Bize ne yapmayı düşündüklerini bilmek istiyorum! Ben sadece...”

“Tamam küçüğüm,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Winnetou. Bir süre düşündükten sonra, “Büyük ihtimalle haklısın. En iyi savunma saldırıdır.” dedi.

Bunu dedikten sonra yaşlı adam ayağa kalktı ve kamaralara giden koridoru kapatan kapıya yöneldi. “İçeriye girebiliriz,” dedi kapı kolunu aşağıya indirdikten sonra.

Vega'nın içi son birkaç saattir pek değişmemiş görünüyordu. Kamaralar o siyah bloklar dışında boştu. Lombozların üzerindeki yıldız haritaları hâlâ duruyordu. Biraz buruşuk duruyorlardı, çocuk elinden çıkmış resimler gibi. Çocukların o güne kadar gördüğü en tuhaf gücün bunlardan çıktığına inanmak oldukça güçtü.

“Burada kimse yok,” diye fısıldadı Jojo. Dışarıdaki yüksek sıcaklığa rağmen üşüyordu.

“Kakamuralar’ı hissedebiliyor musun, Jimmi?” diye sordu Murat.

Jimmi evet anlamında başını salladı.

“Belki de gizli bir kapı vardır,” diye belirtti Jojo. “Gelin, bir bakalım!”

Bunu yaparken pek de iyi hissetmiyorlardı; ne de olsa Kakamuralar’a ya da herhangi başka birine rastlayabilirlerdi. Ama ne kadar bakındılarsa da kendilerine yardımcı olabilecek herhangi bir şeye denk gelmediler. Ayrıca Vega her bir köşesine bakılamayacak kadar büyük bir gemiydi. Bunun için tüm bir gün uğraşmaları gerekirdi. Hem gece yarısına kadar evde olabilmeleri için çoktan trene binmiş olmaları gerekirdi.

“Pes ediyorum,” dedi Mai Lyn iç geçirerek ve güverteye dönmek üzere sessizce Winnetou’nun peşinden yürüdü.

Güvertede rüyalarında bile görmeyecekleri bir manzara ile karşı karşıya kaldılar. Birileri kalasların üzerinde, köprünün hemen altında onlar için bir sofraya hazırlamıştı.

İçinde soğuk çorba olan bir tencere, iki düzine tavuk kanadı olan iki servis tabağı, içinde üç ekmeğin olduğu bir sepet, bir büyük sürahi su ve beş tabak, beş bardak, beş çatal, beş bıçak, beş kaşık buldular.

“Bu... bu... bu imkânsız,” diye kekeledi Murat şaşkınlığından kurtulduktan sonra ve hemen bir tavuk kanadına uzandı.

“O şeylerden uzak dur!” diye uyardı onu Mai Lyn. “Belki de zehirlidirler!”

Murat tavuk kanadını yerine bırakmayı aklından bile geçirmiyordu. Midesi kendine gelmiş ve acıkmıştı. Kolaylıkla bir yaban domuzunu mideye indirebilirdi.

“Lezzetli,” dedi tadına baktıktan sonra. “Çok lezzetli. Kesinlikle zehirli de değiller.” Mai Lyn’e bakarak sırttı. “Senin şu hayaletler ağızlarının tadını biliyorlar.”

Gemi giderek yana yatmasına rağmen hepsi de yemeğe oturdu. Gerçi hâlâ neden kaçırıldıklarını ya da nereye götürüldüklerini bilmiyorlardı. Ama en azından Vega’da yalnız artık olmadıklarını biliyorlardı. Anlaşıldığı kadarıyla o görünmeyen kimselerin yemek ve taze su stokları mevcuttu. Kendilerini kaçıranlar uzun bir yolculuğa hazırlanıyorlar gibi görünüyorlardı, aksi halde bu kadar malzemeyi yanlarında neden getirmişlerdi? Bu kadarını cömertçe verebildiklerine göre tutsaklarının iyi durumda kalmalarını önemsiyor olmalıydılar.

Çocuklar yemekten sonra güverteye serildiler. Willi Kowalski’nin yüzü solgundu ve kırıksıklıkları daha da derinleşmişti. Yaşlı adam bolca soğuk sudan içmişti ama çok az yemek yemişti. Gözleri sürekli

olarak ufku tanıyordu. Sanki bir şeyi hatırlamaya çalışmış gibiydi.

Jojo da düşünüyordu. Bu karışıklıktan kendisi de sorumluydu, bunun farkındaydı. Ne de olsa Hamburg'a gelip kırmızı gemiyi arama fikri kendisinini. Elbette Vega'da olanları önceden tahmin etmesi imkânsızdı. Telefonlarının şarjları bitmeseydi büyükannesini arardı. Urma çok yaşlı olmasına rağmen beyni zehir gibi çalışırdı. Ne yapılması gerektiğini hemen bilirdi. En azından sahil korumayı alarına geçirirdi.

120

Jojo kendi kendine düşünürken Jimmi yanına gelip oturdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Düşünüyorum," dedi Jojo.

"Ben de," diye fısıldadı Jimmi.

"Bir fikrin var mı?"

Jimmi başını salladı. Jojo'ya kendisini köprünün arkasına kadar takip etmesini işaret etti. "Sarımlar mürettebat o siyah blokların içinde. Tıpkı

Kakamurular gibi,” dedi. “O şeyleri nasıl açtıklarını bilmiyorum ama onların içindeler.”

“Bu fikre nereden vardın?”

“İkizleri hissettim,” dedi Jimmi. “Yedinci kamara.”

Jojo düşündü. “Dün o tuhaf şeyleri yaşadığın o kamara değil mi o?” diye sordu.

“Evet o.”

“Peki ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bir kez daha yapacağım,” diye fısıldadı Jimmi, Jojo’nun kulağına. “O zaman belki gemi yeniden hareket eder. Kumanda odasındaki camlardan biri çatlak, onu kıracağız ve Winnetou içeriye tırmanıp bizi yine Hamburg’a götürecektir.”

“İyi fikir,” dedi Jojo. “Ama bunun için yeterli gücün var mı? Kakamurular yakınlarındayken kendini zayıf hissettiğini söylemiştin!”

Jimmi omuzlarını silkti. “Denemem gerek. Ama diğerleri yanımda olmasın.”

“Neden?”

Jimmi açık denize baktı. “Tehlikeli olabilir,” dedi kısık sesle. “Gücümü kontrol edemiyorum.”

“Ya ben?” diye sordu Jojo. “Beni neden yanında istiyorsun?”

“Birisi yanımda olmalı,” dedi Jimmi. “Sen zekisin. İşler kötü giderse doğru şeyi yaparsın.”

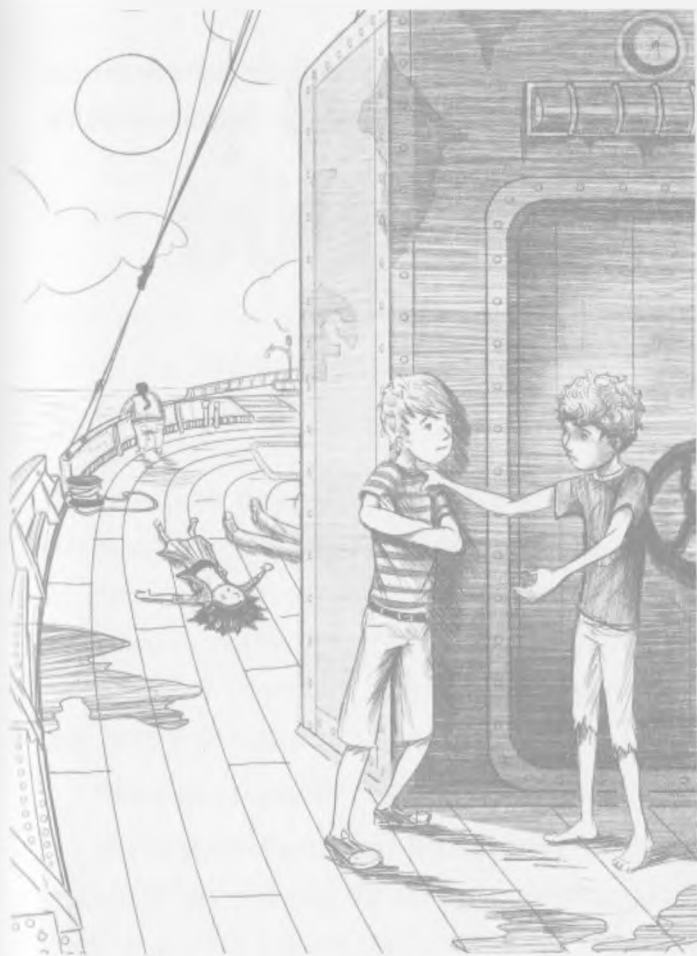
Yerinde olsam bundan o kadar da emin olmazdım, demeyi isterdi Jojo. Neler yaptığımı bir bilsen. Ama vazgeçti. Jimmi çok daha fazlasını riske ediyordu. Bu çocuğa yardım etmek bir onur meselesiydi.

Çocuklar konuşurken güneşin önüne bir kara bulut geçti. Deniz saniyeler içinde kirli, gri bir su birikintisine dönüştü.

“Ne diyorsun? Var mısın?” diye sordu Jimmi.

Jojo biraz duraksadı. Evi düşünüyordu. Urma'nın ne kadar korkmuş olduğunu. Bir şey yapmazlarsa bu geminin onları suyun derinliklerine gömeceğini. Jojo'nun doğru hamleyi yapıp yapmadığını o

zaman göreceklerdi. Ama yine de her şey burada böylece yatmaktan ve Vega'nın batmasını beklemekten daha iyiydi.

“Varım, Jimmi,” dedi.

8. BÖLÜM

Vega'nın içi bir mezar kadar sessizdi. Jojo içgüdüsel olarak daha sessiz adımlar atmaya başladı. Jimmi ise çıplak ayakları yüzünden zaten neredeyse ses çıkarmadan yürüyordu. Yedi numaralı kamaraya yaklaşırlarken Jimmi'nin adımları yavaşlamaya başladı. Sonra da tamamen durdu.

“Korkuyor musun?” diye sordu Jojo fısıldayarak.

Jimmi tepki vermeyince Jojo devam etti: “Oraya girmek zorunda değiliz. Cesaret edemiyorsan sorun değil. Başka bir çözüm düşünürüz.”

“Hayır girmeliyiz,” diye karşılık verdi Jimmi. Hızla kamaranın kapısını açtı, siyah blok ile Lir takımyıldızının resmi arasında durdu ve kollarını açtı. “Katana,” diye fısıldadı. Biraz daha yüksek sesle tekrar etti: “Katana!”

Yine birkaç saniye geçtikten sonra yıldız resmi parlak bir ışıkla aydınlandı. Zemin, duvarlar ve tavan nabız gibi atıyordu. Aynı anda da Jimmi, tüm odaya yayılmaya başlayan siyah ışık tarafından sarmalandı.

Jojo kapıda durmuş hareket edemiyordu. Yaşına rağmen oldukça akıllı biriydi, en azından öğretmenleri öyle diyordu. Dünyada olan biten çoğu şeyin mantıklı bir açıklaması olduğunu bilirdi. Ama şu anda gözlerinin önünde gerçekleşen şeyi asla anlayamayacaktı. Asla!

Jojo, Jimmi’yi o korkunç kara ışığın içinden çekip almayı istiyordu ama ayakları kendisini din-

lemiyordu. Bu yüzden öylece durup kamaranın titremesinin artmasını izlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Bu titremenin geminin geri kalanına yayılışını, vida ve somunların çıgık atışını, sonunda da tavanda bir açılma olduğunu ve bu yarıgın giderek büyüdüğünü gördü. “Katana!” diye inledi Jimmi. “Katana!”

Bırak şunu! Demek istiyordu Jojo. Ama ağzından en ufak bir ses bile çıkmıyordu.

Sonunda lombozun camı iğrenç bir sesle patladı, tavandaki yarığa zeminde ve duvarlardaki açılmalar da eklendi.

“Dur!” diye bağırabildi sonunda Jojo. “Lütfen, Jimmi. Gemi parçalanıyor!”

Ama çocuk onu duymuyor gibiydi. Siyah, ışıldaayan, kötü niyetli bir iblis gibi bloktan ve resimden aldığı gücü Vega'ya akıtıyordu. O gizemli *Katana* sözcüğü de bu enerjiyi sonsuz derecede çoğaltıyordu.

Jojo ne yapmalıydı? Jimmi'yi, tıpkı Winnetou gibi tutup güverteye mi çıkarmalıydı? Ya o gizemli güç Jojo'yu yaralar, hatta belki de öldürürse?

Ama daha kararını veremeden gemi müthiş bir güçle sarsıldı ve Jojo kapının çerçevesine çarptı. O anda Vega daha da yana yattı. Jojo tehlikeyi düşünmeden ayağa kalktı, Jimmi'nin kolunu yakaladı ve onu kapıya doğru çekti. "Batıyoruz!" diye bağırdı çocuğun kulağına. "Lanet olsun, batıyoruz!"

Jojo bir an için bedeninden bir elektrik akımının geçtiğini sandı. Sonra da etrafındaki titreme kesildi. Aynı anda güverteden heyecanlı sesler duyuldu.

"Gemiden inmeliyiz, Jimmi!" diye bağırdı Jojo.

Jimmi ona kocaman gözlerle bakıyordu. Saçları ter içindeydi ve ağzı kocaman açıktı. Yaptığı şey onu çok fazla yormuş olmalıydı.

İkisi birlikte koridorlarda düşe kalka ilerlerken arkalarında ayak sesleri duydular. Arkalarına bak-

tıklarında Kakamura ikizlerinin kendilerine doğru koştuklarını gördüler. Adamlar yine her zaman ki gibi görünüyordular: Siyah şapka, siyah takım elbise, siyah gözlükler. Ancak bu sefer ellerinde çantaları yoktu.

Yüzlerinde en ufak bir ifade belirtisi yoktu. Ağız ve çeneleri sanki taştan oyulmuş gibiydi. *Tepkisizlikleriyle Jimmi'ye benzemiyorlar mı?* diye geçti Jojo'nun aklından. Onun dünyasından mıydılar? Ama onların saçları siyahtı, Urma'nın rüyasında herkes gri saçlıydı.

Jojo bir anda kendini korkunç derecede bitkin hissetti. Anlaşıldığı üzere tüm çabaları boşundaydı. Mai Lyn'in ailesinin çamaşırhanesinde saklanma fikri, kılık değiştirme, istasyonda ikizlerin Jimmi'yi takip etmesini engellemeye çalışmaları, her şey hiçbir işe yaramamıştı. Birazdan o gizemli Kakamuralar onu yakalayıp gemiden ineceklerdi. En kötüsü de; Jimmi kendisini onlara karşı savunamayacaktı!

Ama adamlar Jojo'yu şaşırtarak, onlara bir kez bile bakmadan yanlarından geçip güverteye çıktılar.

“Bizi neden kaçırdınız?” diye bağırdı Jojo arkalarından. Arkadaşı Murat'ın her zaman dediği gibi, o bir çokbilmişti. Vega batıyordu, saniyeler kalmıştı ve Jojo hâlâ soru sormanın peşindeydi!

Bu arada Jimmi toparlanmış gibiydi. “Bırak onları,” dedi. Sesi her zamanki gibi duygusuzdu. “Acele etmeliyiz!”

Güverteye çıktıklarında gemiyi sol tarafa yatmış halde buldular. Korkuluklardan arta kalanlar ile deniz arasında iki metre kalmıştı. Jimmi ve Jojo anında ıslanmışlardı, havaya sular püskürüyordu.

“Neredeydiniz?” diye sordu Murat azarlayarak.

“Kakamuralar nerede?” diye sordu Jojo bunun karşılığında.

Mai Lyn bir şey söylemeden denizi gösterdi. Siyah şapkalı iki kafa denizde oldukça hızlı bir

şekilde gemiden uzaklaşıyordu. “Onları nerede buldunuz?” diye sordu.

“Önemi yok!” diye sözünü kesti Winnetou. “Atlayın! Çabuk! Zamanımız kalmadı!”

“Can yeleklerine ihtiyacımız var!” diye bağırdı Murat.

“Yelek yok! Atlayın hemen! Ayrıca çabucak uzaklaşın yoksa girdap bizi de içine çeker!” diye komut verdi yaşlı Kızılderili. “Gemi çok büyük, bizi de kendisiyle birlikte dibe götürür!”

İlk atlayan Mai Lyn oldu. Arkasında da Murat, Jojo ve Jimmi onu takip etti. Willi Kowalski ise denize atladığı sırada sular korkuluklara kadar yükselmişti.

“Bir arada kalmalıyız!” diye seslendi yaşlı adam çocuklara yetiştikten sonra.

Elbe Nehri ağzındaki -ya da her neresiyse- su o kadar soğuktu ki, Jimmi dışında hepsi hızlı hızlı nefes alarak bacaklarını deli gibi çırpıyorlardı. Jojo olabildiği kadar uzun bir süre sırt üstü yüzmeye karar vermişti. Başka bir şey düşünmemeye çalışıyordu; sonsuza kadar bu şekilde yüzmeye devam edemeyeceklerini, Kakamura ikizlerinin de kendileri gibi hayatta kalmak için yüzdüklerini, tek başına bir oğlanın kocaman bir gemiyi gizemli bir güç sayesinde ve yine aynı şekilde gizemli bir kelime ile batırdığını... Jojo düzenli nefes almaya çalışmak, sakin şekilde yüzmek, arkadaşları ve Winnetou ile arayı açmamakla zaten fazlasıyla meşguldü.

Birkaç dakika yüzdükten sonra arkalarında bir gürültü duydular. Büyük bir hayvanın inlemesi gibiydi. Arkalarını döndüklerinde: Gizemli gemi başüstüne dikelip sonra da yavaşça sulara gömüldü... Önce burun kısmı, ardından orta bölümü, sonunda ise kık kısmı. Ufak bir girdap oluştu, hafif bir akıntı

hissettiler, havaya sular püskürdü. Bir an sonra denizin yüzeyi dümdüz olmuştu, sanki daha önce *Vega* adındaki kırmızı bir gemi hiç var olmamış gibi.

“Vay, adamım,” diye mırıldandı Murat.

“Kıl payı kurtulduk,” dedi Mai Lyn.

“Ne tarafa yüzeceğiz?” diye sordu Jojo.

“Şu yöne,” diye komut verdi Winnetou. Jojo onun onun gösterdiği yerde kara olduğunu düşündü.

“Burada köpekbalıkları var mıdır?” diye sordu Murat. “Kaplan köpekbalığı ya da ona benzer şeyler?”

Tam o anda önlerindeki deniz ve gökyüzü bir anda karardı ve devasa dizel motorların gürültüsü duyuldu. Yirmi metre kadar öteden bir yük gemisi denizi yararak ilerliyordu. Geminin yanında Çince harfler vardı ve dörtgen bacalardan koyu renk dumanlar yükseliyordu. Önlerinde gökyüzüne doğru uzanan korkuluklarda iki kişi durmuş sigara içiyordu.

“İmdat!” diye bağırdı Murat. “İmdat!”

“Hey!” diye bağırdı Winnetou. “Hey, yukarıdakiler!”

“Hey!” Mai Lyn deli gibi kollarını sallıyordu. “Hey, buradayız!”

Jojo ve Jimmi bağırmıyordu. Jojo ciğerlerinin düzgün çalışmasından oldukça memnundu, kesinlikle bir astım krizi geçirmek niyetinde değildi. Jimmi ise bu kadar bağıriş çağırışın daha başından anlamsız olduğunu biliyormuş gibiydi.

Öyle de oldu. Gemi denizde yüzenlere aldırış etmeden yoluna devam etti. Dev gibi dalgalar üzerlerine doğru geldi. Önce Murat’ı, sonra da Mai Lyn’i suyun altına sürükledi. Jojo ise başını suyun üzerinde tutmak için oldukça fazla çaba harcamak zorunda kaldı.

“Bizi görmediler,” dedi Mai Lyn yüzeeye çıktıktan sonra öksürerek.

“Ama bizi duymuş olmalılar!” diye kızdı Murat gözlerine kaçmış olan suyu ovuşturup silmeye çalışırken. “O... o lanet haydutlar durmak istemedi!”

Winnetou sakın hareketlerle ikisinin yanına yüzdü. “Gücünüzü saklayın,” dedi. “İhtiyacınız olacak.”

Bir saat sonra güneş ufukta alçalmaya başlamış, gökyüzü beyaz bulutlarla boyanmıştı. Winnetou ve dört arkadaş hâlâ yüzüyorlardı. Bu süre içinde daire çizip çizmediklerini çocuklardan hiçbiri bilmiyordu. Ne yöne gittiklerini bilen bir tek Winnetou var gibi görünüyordu. Sürekli olarak güneşe bakıp yönlerini belirliyordu.

Jimmi, Mai Lyn ve Murat'ın yüzme hareketleri hâlâ güçlüydü ama Jojo onlara yetişmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Kol ve bacaklarında yorgunluk hissediyordu. Ayrıca soğuk da etkilemeye başlamıştı.

“Bakın!” diye bağırdı Murat birden ve önlerinde, gökyüzünde ortaya çıkan siyah bir kuşu gösterdi.

“Kuşun olduğu yerde kara da vardır!” dedi Winnetou.

9. BÖLÜM

Mai Lyn kara çizgisini görür görmez hızlandı. Diğerleri de onu takip etti. “Acele etmeyin!” diye seslendi Winnetou çocuklara. Tüm dünya denizlerini dolaşmış bir denizci olarak, denizde mesafe algısının ne kadar yanıltıcı olabildiğini biliyordu. Yüz metre gibi görünen bir mesafe aslında bir kilometre ya da daha fazla bile olabiliyordu. Ama onu dinleyen olmadı. Bu yüzden sırtüstü yatıp yavaşça

Jojo ve arkadaşlarının arkasından yüzmeye devam etti. Gücünü korumak zorundaydı. Bu noktaya kadar kalp ilaçları olmadan dayanmış olması bile bir mucize gibiydi.

Elli metre yüzmüştü ki Mai Lyn bağırmaya başladı. “Kramp girdi!” dediğini duydu yaşlı adam.

“Bana da!” diye bağırdı Murat onunla neredeyse aynı anda. “Lanet olsun, ben... ben yüzemiyorum!”

Birkaç güçlü kulaç sonra Winnetou çocukların yanına varmıştı. “Bana tutunun,” dedi onu sakinleştirerek. “Sen tek başına idare eder misin, Jimmi?”

Çocuk başını salladı, bu arada su yuttu ve deli gibi öksürmeye başladı. “Jojo yorulduğunda ona yardım ederim,” dedi tekrar konuşabildiğinde.

Mai Lyn, Winnetou'nun sol omzuna tutundu, Murat sağına. Jojo ise Jimmi'ye yakın duruyordu. Bu şekilde önlerinde giderek genişleyen kara çiz-

gisine doğru yüzmeye devam ettiler. Mai Lyn ve Murat zaman zaman kasılmış bacaklarını gevşetmeye çalıştılar. Ancak bunun pek faydası olmadı. Baldırları sanki günlerdir kayaların altında kalmış gibi hissediyorlardı.

Yüzmek sanki onu hiç etkilemiyormuş gibi gören Jimmi'nin aksine, Willi Kowalski giderek zorlanmaya başlamıştı. Gerçi Mai Lyn ve Murat tüy sıkletlerdi ama giysileri de onları ağırlaştırıyordu. Ayrıca çocukların sırtlarında hâlâ çantaları vardı. Omuzlarına koydukları elleri yüzünden adam doğru düzgün kulaç atamıyordu. "Artık o eski genç adam değilsiniz. Bunu unutmayın sakın," demişti doktor son ziyaretinde. "Yorucu hareketlerden mutlaka kaçınmalısınız, Bay Kowalski."

Bin avroluk şık gözlüklerle ve manikürlü tırnaklarla konuşması kolaydı! Winnetou pes edip

çocukları kaderlerine mi terke etseydi yani? Bu söz konusu bile olmazdı, hem de karaya bu kadar yaklaşmışlarken. Gri-kahverengi liman yapıları ve giriş kısmının iki yanında yer alan dalgakıranlar, arkasında yer alan kara görüntüsünü kesiyordu.

Burası Winnetou'ya oldukça tanıdık geliyordu, ne de olsa Elbe Nehri'nin ağzından çıkıp Kuzey Denizi'ne yüzlerce kez açılmıştı. Ancak yorgunluktan burasının neresi olduğunu çıkaramadı.

“Mola vermem gerekiyor,” dedi nefes nefese.

“İyi misin?” diye sordu Mai Lyn ve Winnetou'nun omzunu bıraktı. Ancak yine hemen tutundu, yüz-meye çalıştığı anda baldırına kramp giriyordu.

“Başarmamıza çok az kaldı,” dedi Willi Kowalski. Sesinin neşeli çıkması gerekiyordu ama bunu başaramadı. “Sadece biraz nefesleneyim, çocuklar!”

Jimmi ve Jojo önden yüzmeye devam ediyordu. Jojo bu arada bunu başaracağından emindi. Okul karnesindeki en zayıf notu beden eğitimi olan astımlı biri olarak, bir saatten fazladır dalgalı ve buz gibi soğuk suda yüzmüştü! Buna kimse inanmazdı, özellikle de beden hocası. Karada nasıl devam edeceğini şu anda bilemiyordu. Ama her koşulda, batan güneşte inanılmaz bir turuncuya dönen bu lanet denizden daha iyi olmalıydı.

Jojo sonunda denizden rıhtıma çıkan basamakları dikkatlice çıktı ve kendini bitkin bir halde Jimmi'nin yanına, yere bıraktı.

“Sağ ol,” dedi, tıpkı Jimmi gibi sıırıslıklaım tişörtü çıkarıp kurusun diye güneşin ısıttığı kaldırım taşlarının üzerine sererken.

Jimmi silkinerek üzerindeki suları çevresine saçtı. “Neden?” diye sordu.

“Beni beklediğin için,” diye cevap verdi Jojo.

“Sen kendi başına yüzdün,” dedi Jimmi ve denizi gösterdi. “Yaşlı adam çok daha kötü durumda.”

Bunu dedikten sonra ayağa kalktı ve balıklama atlayarak tekrar denize döndü.

Winnetou gücünün son noktasına gelmişti. Mai Lyn ve Murat ona kum torbaları gibi asılarak, kendileriyle birlikte neredeyse onu da suyun dibine çekeceklerdi. Bu yüzden Willi Kowalski, Jimmi hızlı kulaçlarla yanlarına geldiğine şükreliyordu.

“Murat’ı limana ben götüreyim!” diye seslendi çocuk. “Mai Lyn’i taşıyabilecek misin?”

Yaşlı adam başını salladı. Jimmi Murat’ı limana taşıırken Winnetou sırtüstü döndü. Bu şekilde hemen hemen hiç ilerleyemezlerken, en azından

tüm bedenine yayılan yorgunluğu biraz olsun azalmış oldu.

“Bana bir iyilik yapar mısın çocuğum?” diye sordu Mai Lyn’e. Konuşmakta zorlanıyordu, her

kelimeyi zorlukla söylüyordu. Bunun nedeni sadece denizin soğuk olması da değildi.

“Tabii,” diye karşılık verdi Mai Lyn.

“Evde bir kedim var. Adı Maggie. Bu iş bittiğinde onu yanınıza alın.”

“Neden kediyi artık istemiyorsun?” diye sordu. Ama Kızılderili'nin isteğinin arkasında yatan şeyi anladı. Bir an için Kowalski'ye daha bir sıkı tutundu. “Ölemezsin,” dedi kısık sesle ve gözlerinin dolduğunu hissetti. “Ölmeyeceksin de,” diye ekledi. “Biraz daha dayan, neredeyse başardık.”

Adam gülümsemeye çalıştı. “Maggie'yi alacak mısınız?” diye tekrarladı isteğini.

“Söz veriyorum;” diye karşılık verdi Mai Lyn.

Bu arada Jimmi, Murat'ı rıhtıma bırakmıştı. Dönüp suya baktığında Winnetou ile Mai Lyn'in

neredeysse hiç ilerlemediklerini fark etti. “Yine gitmeliyim,” dedi diğerklerine. “Başaramayacaklar.”

“Bunu yapabilecek misin?” diye sordu Jojo.

Jimmi her zamanki gibi omuzlarını silkti ve kendini denize attı.

Saniyeler içinde yaşlı adam ve kızın yanına vardı. Artık Mai Lyn bile Winnetou’ya ağır gelmeye başlamıştı. Jimmi kızı tutup yüzmeye başladı. “Birazdan döneceğim!” diye seslendi Winnetou’ya.

Çocuklar Jimmi’ye çok kez hayret etmişlerdi. Ancak şu anda yaşadıkları her şeyin de ötesindeydi. Jimmi tıpkı kendileri gibi bir saatten fazla zamandır buz gibi bir denizde yüzmüştü. Murat ve Mai Lyn’i kıyıya taşımıştı ve şimdi de Willi Kowalski’yi kurtarmaya hazırlanıyordu. Çocuk sırtüstü yüzerek halsiz kalmış adamı limana çekiyordu.

“Yapamadığın an beni bırak!” diye mırıldandı Winnetou. “Ben yaşlıyım. Herkesin bir şekilde sonu gelecek.”

Jimmi tepki vermedi.

“Bırak beni! Duyuyor musun?”

“Birazdan karaya çıkacağız,” dedi Jimmi hızlanmadan. “Az kaldı.”

Mai Lyn, Jojo ve Murat yaşlı adam ile Jimmi’nin başlarının giderek sahile yaklaşmalarını izledi.

Kıyıya iyice yaklaştıklarında arkadaşlar merdivenlerden indiler. Jimmi’nin yardımıyla ağır adamı merdivenlerden yukarıya taşıyıp rıhtımda yere yatırdılar. Jojo kurumuş olan tişörtünü alıp Willi Kowalski’nin başının altına yerleştirdi. Adam ona belli belirsiz bir gülümsemeye teşekkür etti.

Winnetou’nun yüzü kireç gibi beyaz, dudakları yorgunluk ve soğuktan masmavi olmuştu. Zor

nefes alıyordu, adamın göğüs kafesi düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Jojo, Winnetou’ya.

Yaşlı adam gülümsedi. “Daha iyi olduğum günler oldu,” diye fısıldadı.

10. BÖLÜM

Jimmi, Vega'yı batırmasaydı arkadaşları şu anda kim bilir nerede olacaktardı? Bunun kötü yanı ise Jimmi'nin geçmişi ile ilgili en önemli bağlantıyı da kaybetmiş olmalarıydı. Gizemli bloklar, Lir takım-yıldızı, kara ışık... Jojo bulmacanın çözümünün bu olanların tam da ortasında bir yerlerde olduğundan emindi.

Elbe Nehri'nin ağzının bir yerlerinde olduklarını bilmelerine rağmen kendilerini ıssız bir adada gibi hissediyorlardı. Liman artık kullanılmıyordu ve

paslı vinçler en ufak dokunuşta dağılıp parçalanacaklarmış gibi görünüyordular. Limana bağlanmış az sayıdaki tekneler ise çürümüş, yarı yarıya suya batmışlardı. İçlerinde denize çıkmaya hazır bir tek zarif bir yelkenli vardı. Limanın ardındaysa ufka kadar uzanan binlerce elma ağacının bulunduğu bahçeler yer alıyordu.

“Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?” diye sordu Mai Lyn Winnetou’ya.

Adam hafifçe başını salladı. “Buralara Eski Topraklar denir. Bundan eminim. Ama tam olarak nerede olduğumuzu kesin olarak söyleyemeyeceğim.”

Güneş ise artık batmak üzereydi ve her yeri büyümlü bir ışıkla aydınlatıyordu. Kısa bir süre sonra hava kararacaktı. Elbette limanda kalabilir, başlarını sokacak bir yer bulabilirlerdi ama gece uzundu ve sürprizlere karşı hazırlıklı olmalıydılar. Kakamurular boğulmuş olamazlardı, Jojo ve arkadaşları

bundan oldukça emindiler. Japon polisler Jimmi'nin peşinde oldukları sürece onlar için güvenli bir yer olmayacaktı. Siyah şapkalı bu adamların takibi bırakmayacakları çok açıktı.

“Hamburg’a dönmeliyiz,” dedi Mai Lyn, Jojo dışında herkes tişörtlerini tekrar giyerken. Sıcak güneşin altında tişört ve sırt çantaları çabucak kurumuştı. “Şansımız varsa eve giden bir trene yetişiriz.”

“O halde hemen, tabana kuvvet,” dedi Murat. Sesinden Mai Lyn ile dalga geçip geçmediği pek anlaşılıyordu ama bu ıssız yerden nasıl öyle kolayca Hamburg’a döneceklerdi? Hem de yanlarında bitkin düşmüş yaşlı bir adam varken?

“Cep telefonlarımızın çalışmaması ne kadar kötü,” diye homurdandı Jojo. “Yoksa hemen bir taksi çağırırdık.”

Rıhtıma çıktıklarından beri ne yapmaları gerektiği konusunda düşünüyordular. Winnetou'nun yardıma ihtiyacı vardı, hem de acilen. Bunu anlamak için doktor olmaya gerek yoktu.

Jimmi uzun zamandır konuşmuyor, sadece denize bakıyordu. Şimdi yanında uzanmış olan Jojo'nun dizine dokunup dalgaların üzerinde gergin bir at gibi zıplayıp duran yelkenliyi işaret etti.

Jojo hemen anlamıştı. "Yani..." diye söze başladı.

Jimmi başını salladı.

"Yelkenli kullanabilir misin?" diye sordu Jojo yaşlı Kızılderili'ye.

"Evet," dedi adam zayıf bir sesle. "Ama bugün için artık gücüm yok. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Ama sonra anladı. "Yoksa yelkenliyi mi çalmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece ödünç alacağız," dedi Jojo.

"Ben yokum," diye itiraz etti Winnetou.

“Doktora gitmelisin,” diye sözünü kesti Jojo. “Biz de seni ona götüreceğiz. Siz ne diyorsunuz?” diye sordu Mai Lyn ve Murat’a.

“Ben varım,” dedi Murat.

“Önemli olan bugün eve dönmemiz,” dedi Mai Lyn.

Yaşlı Kızılderili’yi yelkenliye çıkarmaları biraz zaman aldı. Onu güverteye oturtuktan sonra Jojo, Murat’ın dümene geçmesini söyledi. Diğer çocuklar yelkenleri kontrol edecekti. Kara fareleri olarak, denizcilikten hiç anlamıyorlardı. Hamburg’a ulaşmaları için bolca şansa ihtiyaçları vardı, Winnetou bunun farkındaydı.

Murat tam da yelkenliyi iskeleye bağlayan son üç halatı çözerken, başında beysbol şapkası ve gri bermuda şortu olan bir adamın koşarak onlara doğru geldiğini gördü. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, lanet hergeleler?” diye bağırdı adam. “Durun!!!”

Adam Murat'ı durdurabileceğini düşündüyse, yanılmıştı. Adamı umursamadan son halatı da çözdü. Ama adamın sinirleri onu hızlandırmış gibiydi. Yelkenlinin burnu liman çıkışına dönmüştü bile. O sırada adam müthiş bir sıçrayışla güvertenin üzerine atladı. Dünya rekoru diye tahminde bulundu Jojo. Bu atlayışın rekorlar kitabına girmeyecek olması ne yazıktı. Adam güverteye iner inmez Murat'ı dümenenden uzaklaştırdı ve bağırıma başladı: "Bunu pahalı ödeyeceksiniz! Siz de öyle!" diye ekledi, Winnetou'yu fark edince.

"Dinleyin," dedi kısık bir sesle. "Düşündüğünüz gibi değil. Bizler deniz kazazedesiyiz."

Adamın siniri giderek artıyor gibiydi. "Kazazede öyle mi? Ben de Robinson Crusoe'yum."

"Gemimiz fırtınada battı," dedi Jojo. "Adı *Vega*. Buraya gelebilmek için iki saatten fazla bir süre yüzmek zorunda kaldık."

“Bir an önce Hamburg’a ulaşmalıyız,” diye araya girdi Mai Lyn. “Bizi götüremez misiniz? Lütfen!” dedi ve tekne sahibine gülümsedi. Mai Lyn gülümsemesine kimsenin dayanamayacağını bilirdi.

Bu yüzden diğerleri kısa boylu adamın Winnetou’ya dönüp, “Anlattıkları doğru mu?” diye sormasına hiç şaşırmadı.

“Kelimesi kelimesine,” dedi Winnetou.

“Siz çocukların dedesi misiniz?”

“Şimdilik evet. Bana Winnetou derler.” Willi Kowalski adamın şaşkın yüzünü görünce, “Ben 82 yaşındayım. O yüzme işi beni çok yordu. Bir an önce doktora görünsem iyi olacak. Ayrıca bu limanın adı ne?” diye sordu.

“Eskiden denizciler buraya Dicker Hering derlerdi. Grünendeich civarında, bilir misiniz? Buraya uzun zamandan beri kimse demirlemez. Ben ise fırtına yüzünden buraya düştüm.”

Kısa boylu adam şapkasını ters giyip avuç içine tükürdü. “Haydi o zaman,” dedi. Jojo denizciye ilk kez dikkatlice baktı. Jimmi’ye olan benzerliğini yeni fark etmişti: Yüzü neredeyse aynıydı, gözleri ise badem şeklinde. Saçı aynı yerde başlıyordu ve ağzı da çizgi gibi incecikti. Bu adam kolaylıkla Jimmi’nin babası ya da büyükbabası olabilirdi.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu Winnetou. Vega’nın nerede battığını artık biliyordu. Gizemli kırmızı gemi yirmi mil yol almıştı. Bu kadar mesafeyi geri dönmek zorundaydılar. Şanslarına adamın sığıklara ve çamur yataklarına dikkat etmesine gerek yoktu. Albatros yelkenlisinde modern denizcilik ekipmanlarının büyük bir kısmı mevcuttu.

“Buraya tek başıma geldim ve yine tek başıma da geri götürebilirim,” diye cevap verdi adam.

Winnetou’nun hemen fark ettiği üzere Albatros’un sahibi harika bir yelkenciydi. Dalgaları

alışı, rüzgârı tutuşu, yön değiştirme manevralarını dünyanın en kolay işiymiş gibi yapması... Tüm bunlar tecrübeli bir denizciye işaret ediyordu. Willi Kowalski bundan iyisini yapamazdı.

“Güzel tekne!” dedi saygı duyarak.

“Albatros ile Amerika’ya bile gittim!” dedi kısa boylu adam. Kol saatine baktı. “Normalde iki saat sonra Hamburg’a varmış ...”

... *oluruz!* diyecekti ama buna fırsatı olmadı. Birden yoktan var olmuş gibi bir sürat teknesi belirmişti ve hızla üzerlerine geliyordu. Tekne görüş mesafesine girince güvertesinde iki kişi gördüler. Siyah şapkaları ve siyah takım elbiseleri vardı. Uzak-tan anlaşıldığı üzere yüzlerinden Jojo’nun daha önce hiç görmediği karanlık bir kararlılık ifadesi okunuyordu.

“Kakamuralar,” diye fısıldadı. “Lanet olsun, peşimizi bırakmıyorlar!”

“Güzel tekne,” dedi kısa boylu adam, Jojo’yu duymamış görünüyordu. “Çift dış motor. En az dört yüz beygir. Âdeta bir roket!”

Sürat teknesi hemen yanlarına ulaşmıştı. Motorlar aç iki aslan gibi kükrüyordu ve o kadar keskin bir dönüş yaparak yaklaşmıştı ki dalgalar Albatros’un güvertesini aşmıştı.

“Aklınızı mı kaçırdınız?!” diye heyecanla bağırdı kısa boylu adam, tekne bir kez daha yanaşmaya kalkışınca. O kadar yakına gelmişlerdi ki çocuklar gözlükleri olmasa onların gözlerinin akını bile görebilirdi.

“Çocuğu verin!” diye bağırdıklarını duydular ikizlerin. Sesleri ürkütücüydü, sanki derin bir kuyudan geliyormuş gibi. Bir kez daha bağırdılar. “Çocuğu verin!” Sonra da tekneyi geri çevirdiler.

Albatros’un sahibi de diğerleri gibi kendini yere atmıştı. Birden ayağa fırladı. Yetmiş yaşında

vardı ama hâlâ genç bir erkek gibi çevikti, bunu tekneye atlarken göstermişti zaten. “Yeter ama! Albatros’u mahvetmelerine seyirci kalmayacağım,” diye bağırdı kızgınlıkla. “Bir dahaki sefere günlerini görecekler. Buna yemin ederim!” Böyle dedikten sonra çocuklara döndü. “Kimi vermemizi istiyorlar?” diye sordu.

“Beni,” diye cevap verdi Jimmi.

“Ne istiyorlarmış senden?”

“Bilmiyorum.”

Kısa adam konuşmaya devam edemeden hız teknesi yine gelmişti. Ama adam bu sefer kendini yere atmadı. Hız teknesinin dönmesini bekledi. Sonra da tehlikeli bir manevrayla ikizlerin yön değiştirmesini sağladı. Tekne büyük bir gürültü ve yüksek bir dalgayla burun buruna gelerek havaya dikildi. Tekne köpük ve su serpintilerinin arasında bir kez daha görüldüğünde Kakamuralar’dan biri

gitmişti. Diğeri ise zorlukla dümene tutunmayı başarmıştı. Motorların sesi artık duyulmuyordu.

Kısa boylu adam ellerini ovuşturdu. “Bir daha karşımıza çıkamayacaklar!” dedi ve Albatros’u rüzgâra çevirdi. Kakamuralar’ın teknesiyle aralarındaki mesafe giderek açıldı. İkizlerden biri diğeri denizden çıkarmaya çalışıyordu.

“Sağ ol,” dedi Jojo. “Teşekkür ederim.” Konuşmaya devam edecekti ki nefesinin kesildiğini hissetti. İki saat denizde yüzmüştü ve tam da güvenli bir yerde olduğunu düşündüğü anda, ciğerleri ona oyun oynamaya karar vermişti! Çabucak cebindeki astım ilacına uzandı. Sonra da aparatı ağzına götürüp tüm gücüyle bastırdı. Ama dehşetle aletin içinden tek bir damla gelmediğini fark etti. Üst üste birkaç kez denedi ama başaramadı. Büyük ihtimalle su aparatın mekanizmasına yaramamıştı.

Jojo birçok kez astım nöbeti atlatmıştı. Ama şu anda yaklaşan atağın hepsinden daha kötü geçeceğini hissedebiliyordu. Ciğerleri saniyeler içinde sanki tenis topu kadar küçülmüşlerdi. Kalbi hızla atmaya başladı.

“Jimmi!” diye seslendi. “Jimmi!”

“Ne oldu?”

“Nefes alamıyorum...” diyebilirdi Jojo sadece, sonra da nefesi kesildi. Jimmi hemen yardım etmezse ölecekti.

Jimmi bir adımda yanına geldi, dudaklarını Jojo'nun açık ağzına yapıştırdı ve tüm gücüyle hava vermeye başladı. Tıpkı Hungersforst'ta olduğu gibi Jojo'nun ciğerleri rahatladı. Jimmi ayağa kalkarken Jojo derin bir uykuya dalmıştı.

“Harika,” diye mırıldandı Murat.

“Sen olmasan...” diye söze başladı Mai Lyn ama devamını getiremedi. Winnetou o ana kadar çocukları sessizce izlemişti. Şimdi ise doğrulup şöyle dedi: “Sen nereden geliyorsun, çocuğum?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Jimmi. “Gerçekten bilmiyorum,” diye tekrarladı Winnetou'nun şaşkın bakışlarını görünce.

“Jimmi yalan söylemiyor,” diye destekledi onu Mai Lyn.

Willi Kowalski bir kez daha doğruldu. “Acaba bana da?..” diye yarıda kesti cümlesini. “Bana da yardımcı olur musun?” diye sordu.

Jimmi başını salladı.

“Ama biraz önce Jojo’yu kurtardın!”

“Senin kalbin yaşlı, Winnetou,” dedi Jimmi. “Onu tekrar gençleştiremem.”

Yaşlı Kızılderili’nin yanına geldi. “Uyumak ister misin?” diye sordu ve elini adamın alınına koydu.

Winnetou evet anlamında başını salladı ve saniyeler içinde uykuya daldı.

Kısa boylu adam Albatros’u dalgalı denizde tek başına kullanmasına rağmen, Jimmi ile Willi Kowalski arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Jimmi’ye, “Çok para kazanabilirsin, çocuk. Çok para. İyi şifacılar her zaman ihtiyaç duyulur. Dünyanın her yerinde...” dedi.

Jimmi elini sallayarak reddetti.

“Para seni ilgilendirmiyor mu?”

“Hayır.”

“Senin ilgini çeken nedir?”

“Nereden geldiğimi öğrenmek isterdim. Neden burada olduğumu ve...”

“... sana neler olduğunu,” diye tamamladı adam Jimmi'nin cümlesini.

“Evet.”

“Bir dakika!” Kısa adam tekneyi rüzgâra çevirdi. “Teknedeki adamların neden peşinde olduklarını biliyor musun?” diye sordu.

Jimmi başını salladı.

Bu arada Jojo uyanmış ikisi arasında geçen konuşmayı dinliyordu. Albatros'un sahibiyle ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı, bunu hissedebiliyordu. Adam Kakamuralar'ı bir anlığına devre dışı bırakmıştı ama sonrasında bir kez bile arkasını dönüp ikizlerin kendilerini takip edip etmedikle-

rini kontrol etmemişti. Hız teknesinin motorlarının tekrar alışmayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Ya tüm bunlar bir oyundan ibaretse, Jojo bu düşünceinin kanını kaynattığını hissedebiliyordu. Ya kısa boylu adam Kakamuralar'la birlikte çalışıyorsa? Peki o zaman Jimmi'yi onlara neden teslim etmemişti? Sudayken ikizlere karşı direnemezlerdi. Neler oluyordu? Jimmi'yle birlikteyken neden hep açıklayamadıkları bir takım durumlar yaşıyorlardı? Kısa adamda onlara yardımcı olacak bazı bilgiler vardı, Jojo bundan emindi.

“Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Mai Lyn herkes bir süreliğine sustuktan sonra.

“Hamburg'a. Arabam Blankenese'de.” Kısa adam saatine baktı. Kadranında tuhaf işaretler vardı. Jojo bunu da unutmamaya karar verdi. Gerçi Jimmi

gibi fotoğrafik hafızası yoktu ama bu konuda sınıf arkadaşlarına oranla çok daha başarılıydı.

“Siz nereye gideceksiniz?” diye sordu adam.

“Tren garına,” diye cevap verdi Murat.

“Winnetou bir an önce doktora gitmeli,” dedi Jojo. “Ya da en iyisi hemen hastaneye gitmeli.”

“İsterseniz sizi götürürüm.”

“İstiyor muyuz?” diye sordu Mai Lyn.

Çocuklar başlarını salladılar.

“Jimmi?” diye sordu Jojo, gece şehrin ve nehir ağzının üzerine çökerken.

“Evet?”

“Teşekkür ederim.”

11. BÖLÜM

Yolculuğun geri kalan kısmı sorunsuz geçti. Arkadaşlar giderek daralan Elbe Nehri ağzındaki suyun sakinleşmesini seyrettiler. Onları Hamburg'a getiren adam bir heykel gibi Albatros'un dümeninde duruyordu. Az sayıdaki iyi denizcilerden biriydi. Rüzgâr ve dalgalar her emrini dinliyormuş gibiydi.

Bir ara Mai Lyn, "Ne kadar kaldı?" diye sordu. Birkaç dakikalığına uykuya dalmıştı. İki yandaki kıyı giderek birbirine yaklaşıyordu ve yapıların

sayısı artmaya başlamıştı. Tıpkı yollardaki trafiğe benziyordu.

“Fazla değil,” diye cevap verdi kısa boylu adam, Albatros’u rüzgârdan keserken.

“Son tren ona on kala kalkıyor,” dediğini duydular Jojo’nun. Sesi astım krizinden önceki gibi güçlü çıkıyordu. “IC523 treni. Saat bire doğru da evde oluruz.”

“Hadi ya, sorun çıkacak,” diye mırıldandı Murat. İstasyondayken telefon kulübeleri görmüştü, oradan babasını aramaya karar verdi. Aslında babası telefonda kafasını koparmaya başlayacaktı ya...

“Dediğin gibi,” diye son söylediğine katıldığını belirtti Mai Lyn.

On beş dakika sonra Hamburg’un bir semti olan Blankenese de nehir iskelesinden karaya çıktılar. Kısa boylu adam Albatros’u yumuşak bir şekilde

iskeleye yanaştırmış, tekneyi bağlamış ve önden yürüyerek onları kocaman bir Amerikan arabasının yanına götürmüştü. Kıpkırmızı arabanın koltukları kar beyazı deriyle kaplanmıştı ve içine rahatlıkla bir futbol takımı sığacak kadar genişti.

“1950 model eski bir Studebaker Commander,” diye açıkladı adam, arabayı çalıştırırken. “Böyle güzellikleri bugünlerde üretmiyorlar artık.” Sonra da Winnetou’ya döndü. “Siz nereye gideceksiniz?”

Willi Kowalski cevap vermeden önce Mai Lyn araya girdi, “Bir hastaneye. Hem de acilen.”

Yaşlı Kızılderili boğazını temizledi. “Genç bayan öyle diyorsa... önce çocukları istasyona bırakın. Sonra da bir hastaneye gideriz, elbette buna zamanınız varsa.”

Kısa adam başıyla onayladı ve motoru bağırtarak gaz pedalına bastı. Albatros’un sahibi tıpkı denizin üstünde olduğu gibi arabayla da trafiğin

içinde yumuşak hareketlerle ilerliyordu. Bu arada neredeyse direksiyonunun üzerini zor görüyordu!

“Bu arada adınız ne?” diye öğrenmek istedi Murat, istasyonun yakınındaki geniş parka alanında durduklarında.

Adam motoru durdurdu. “Önemi yok,” diye karşılık verdi.

“Çok önemi var!” dedi Murat. Reddedilmeyi pek sevmezdi. “Siz olmasaydınız buraya kadar gelmemiz imkânsızdı. Adınızı öğrenmek istiyorum!”

Adamın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Tamam çocuğum. Adım Tom Sotom.”

“Tom Sotom? Kulağa sanki... sanki...”

“Acele etmeliyiz!” diye araya girdi Mai Lyn. “Yoksa treni kaçıracağız!”

Studebaker’dan inerlerken Jojo, adamın Jimmi’nin eline bir kâğıt parçası sıkıştırdığını fark etti. Çocuk kâğıdı okumadan cebine attı. Bu Tom Sotom’da

171

ya da adı gerçekte her neyse, doğru olmayan bir şeyler vardı ve Jojo bu düşüncesinde yine haklı çıkmıştı. Stern Sokağı'ndaki evlerine varır varmaz arkadaşına o kâğıt parçasını sormaya karar verdi.

ICE treni kalkmaya hazır şekilde peronda bekliyordu. Görevli, son çocukta trene binene kadar bekledi. Sonra düdük sesi duyuldu ve kapılar kapandı. Bu saatte vagonlar oldukça boştu. Kimi yolcu gazetesini okuyor, kimisi diz üstü bilgisayarını açmıştı kimisi de uyuyordu. İçlerinden hiçbiri, yağ ve yosun kokan bu dört çocuğun daha beş saat önce batmakta olan bir gemide bulduklarını ve buz gibi sulara atlayıp Elbe Nehri'nin ağzından karaya kadar yüzdüklerine inanmazdı.

“Sana hâlâ ‘sen’ diyebilir miyiz?” diye sordu Mai Lyn, Jimmi'ye.

“Tabii ki. Neden?” diye merak etti Jimmi.

“Sen olmasaydın şimdi burada oturuyor olmazdık,” dedi kısık sesle. “Hepimiz boğulmuş olurduk.”

“Ben boğulmazdım,” diye karşı çıktı Jojo. “Ya Vega ile yaptığımız yolculuk sadece bir rüyadan ibaretse?” diye sordu. “Belki de paralel rüya diye bir şey vardır.”

Murat cevap vermek yerine elini sırt çantasının içine soktu. Elini tekrar çıkardığında ıslaktı. Ayrıca tenine Vega’nın güvertesinin boyalı olduğu kırmızı boya kalıntıları yapışmıştı.

“Peki *bunlar* nedir sence?” diye sordu. “Vega battı ve biz Elbe Nehri’nin ağzında yüzdük. Bu oldukça net.”

Trenin penceresinin önünden sonsuz tarlalar ve zayıf ışıklarla aydınlatılmış köyler geçiyor, hiçbir yerde deniz ya da nehir görünmüyordu. Jojo maceralara karşı değildi, özellikle de yaz tatilinde

yaşananlara. Ama yine de kendini karada daha güvende hissediyordu.

“Sen nasılsın, Jimmi?” diye sordu.

Çocuk omuzlarını silkti.

“Devam edelim mi?”

“Bilmiyorum.”

Jimmi'nin yanında oturan Mai Lyn ona gülümsedi. Jojo aralarındaki benzerliği bir kez daha fark etti, elbette gri saçlar dışında. “Yarın yeni bir gün,” dedi Mai Lyn. “Önce bir iyi bir uyku çekelim.”

“Acaba Kakamuralar’a ne oldu?” diye düşündü Jojo yüksek sesle.

Murat sırttı. “Onlar bozulmuş gösterişli teknelerinde sabahlayacaklardır.”

“Umarım,” diye mırıldandı Jojo.

“Winnetou'nun hastaneye gidip gitmediğini bilmek isterdim,” dedi Mai Lyn. İki saat sonra evde

olacaklardı. Sanki en az bir haftadır yoldaymışlar gibi hissediyordu.

“Onu hemen yarın ararız,” dedi Jojo. “Hamburg’da o kadar çok Willi Kowalski yoktur herhalde.”

“Onu hastaneye yatırılırsa Maggie’yi yanımıza almalıyız,” dedi Mai Lyn. “Yoksa açlıktan ölür.”

“Maggie de kim?” diye sordu Murat ve Jojo aynı anda.

“Kedisi,” diye cevap verdi Mai Lyn.

“O halde kısa sürede tekrar Hamburg’a dönmeliyiz,” dedi Jojo.

Mai Lyn başını salladı. “Doktorlar Winnetou’yu öyle kolay kolay eve göndermezler.”

“Tren biletlerini nasıl alacağımızı söyler misin bana?” diye sordu Murat. “Ben sıfır tükettim!”

“Yaşlı adama söz verdim,” dedi Mai Lyn ve çenesi çıtlayacak kadar ağzını açarak esnedi. “Aklımıza

bir fikir gelir elbette. Hepimiz gitmek zorunda değiliz,” diye de ekledi.

Tekrar sustular. Jojo kısa boylu adamı aklından çıkaramıyordu. *Tom Sotom*, kimsenin böyle bir ismi olmazdı. Hamburg telefon rehberine bu isimde birinin olup olmadığına bakmaya karar verdi.

“Lanet olsun!” dedi Murat yüksek sesle, başka yolcuları da ürküterek.

“Ne oldu?” diye sordu Mai Lyn.

“Ailemi aramayı unuttum,” dedi Murat.

Mai Lyn vagon kapısının üzerindeki saati gösterdi. 23.30’u gösteriyordu. “Artık geçti... evde bizi parçalara ayıracaklar!”

Ama her şey Mai Lyn’in beklediğinden daha kolay oldu. Önce Murat’ı eve bıraktılar ve rahatlayarak ebeveynlerinin de hâlâ eve gelmemiş olduğunu gördüler. Ona mesaj bırakmışlardı: “Tiyatrodayız

ve geç geleceğiz. Lütfen geç saatte yatma ve iyi uykular!”

“Şansım varmış,” dedi Murat derin bir nefes alarak ama hemen ardından ekledi: “Kaybolun! Hemen! Arabamızı duydum!”

Çocuklar hızla arka kapıdan uzaklaşırken Murat giysileriyle yatağın içine zıplayıp örtüyü başına kadar çekti. Elbiselerini daha sonra da çıkarabilirdi.

Mai Lyn’in ailesi ise kızlarının ortalıklarda görünmediğinin farkında bile değillerdi. Beş yıldızlı bir otelin tüm çamaşırlarını yıkamak zorundaydılar. Mai Lyn, Jimmi ve Jojo’nun önünde eğilerek selam verdiler ve tekrar işe koyuldular.

“Ne zaman uyuyorlar?” diye sordu Jojo veda-
laşırken.

Mai Lyn omuzlarını silkti. “Babam yaşlanınca uyuyacağını söylüyor.”

Stern Sokağı'na giderken Jojo ve Jimmi'nin postanenin önünden geçmeleri gerekti. Dört katlı binanın önüne eski bir yük kamyonu park edilmişti. Kamyonun üzerindeki yazı silinmişti. Jojo *Evren* kelimesini görür gibi oldu. Ön camdaki sileceklerin altına katlanmış bir kâğıt sıkıştırılmıştı.

Jojo yorgundu, hem de çok yorgun. Yine de kâğıtta yazanları okumaktan kendisini alamadı. Kötü bir alışkanlıktı bu, bunun farkındaydı.

"Stern Sokağı 17," diye yüksek sesle okudu, kâğıdı açıktan sonra. "Sango Mali."

"Stern Sokağı 17," diye tekrar etti Jimmi. "Ama bu sizin..."

"Evet, benim adresim!" dedi Jojo. "Ama Sango Mali kim ya da nedir? Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Jimmi başını salladı.

"Gerçekten mi?"

“Gerçekten.”

Jojo kâğıdı tekrar sileceğın altına yerleştirdi.
“Kakamuralar için bir mesaj mı acaba?”

“Belki de,” dedi Jimmi. “Ama belki de değil.”

“Adamın sana verdiği kâğıtta ne yazıyor?” diye sordu Jojo.

“Bilmiyorum.”

“Bak o zaman! Çabuk!” diye üsteledi Jojo.

Jimmi buruşmuş kâğıdı çıkardı. “Sango Mali,” diye yüksek sesle okudu. “Yine aynı kelime.”

Bir süre sessizce yan yana yürüdükten sonra Jojo, “İlerleme sağladığımız söylenemez,” dedi.

“Doğru değil,” diye itiraz etti Jimmi. “Her zaman burada olduklarını artık biliyorum.”

“Kim?”

“Kim olduklarını bilmiyorum,” diye devam etti çocuk. “Kakamuralar onlardan. Tom Sotom da belki öyle. Benden ne istediklerini öğrenmeliyiz.”

“Bulmacayı o zaman mı çözeriz?”

“Bulmacayı işte o zaman çözeriz, Jojo.”

Stern Sokağın’daki eve giderlerken Jimmi sürekli olarak gökyüzüne baktı. *Belki de orada bir yerlerde cevap arıyor,* diye geçirdi içinden Jojo. Tuhaf arkadaşının söylediği şey hakkında düşünmek istiyordu. Ama beyni hayatında ilk kez çalışmayı reddediyordu. Acilen uyuması gerekiyordu, daha önce hiç olmadığı kadar.

Stern Sokağı’na girdikleri anda Jimmi aniden ortadan kayboldu, sanki toprak tarafından yutulmuş gibi.

“Jimmi!” diye seslendi Jojo kısık sesle. “Neredesin?”

Ama yalnız bir gece kuşunun ve ağaçların yapraklarıyla oynayan ılık esen rüzgârın sesi dışında başka bir ses duyulmuyordu.

Jojo birkaç dakika bekledi ve sonra da 17 numaralı evin kapısını açtı. Jimmi için endişe edemeyecek kadar yorgundu. Hem çocuk her seferinde yine ortaya çıkmıştı.

Jojo eve sessizce girdiği anda, evin üst katına çıkan merdivenlerin başındaki duvar saati gürültüyle gece biri çaldı. Urma salonda, elinde telefon ahizesi uyuyordu. Bu sırada da hafifçe horluyordu. Masanın üzerinde telefon rehberi duruyordu. KU sayfası açıktı. Jojo'nun büyükannesi büyük ihtimalle Murat Kurt'un ailesini aramaya çalışmıştı.

Jojo tam odasına sıvışacakken Urma gözlerini açtı. "Sen misin, Jojo?" diye sordu ve gözlüğünü bulmaya çalıştı.

"Evet. Özür dilerim. Biz..."

Ancak Urma sözünü kesti. "Jimmi nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Yani şu an da bizim evde değil, öyle mi?" diye belirtti Urma.

"Hayır, değil."

Urma kendisini zorlukla koltuktan kaldırdı. Ayağa kalkmayı başardığında birazcık başı döner gibi oldu. "Bu iyi," dedi. "Hatta çok iyi."

"İyi mi? Neden?" diye sordu Jojo, Urma'ya merdivenleri çıkmakta yardım ederken.

"Bunu sana yarın anlatacağım," dedi Urma. "Şimdi yatmalıyım. Çok geç kaldım ve sen de öyle," diye de ekledi.

"Annemle babam İbiza'dan aradılar mı?" diye sordu Jojo.

Başını salladı. "Tüm gün Hamburg'da olduğunuzdan bahsetmedim."

Jojo yutkundu. "Sen... sen... bizim Hamburg'a?.." diye kekeledi.

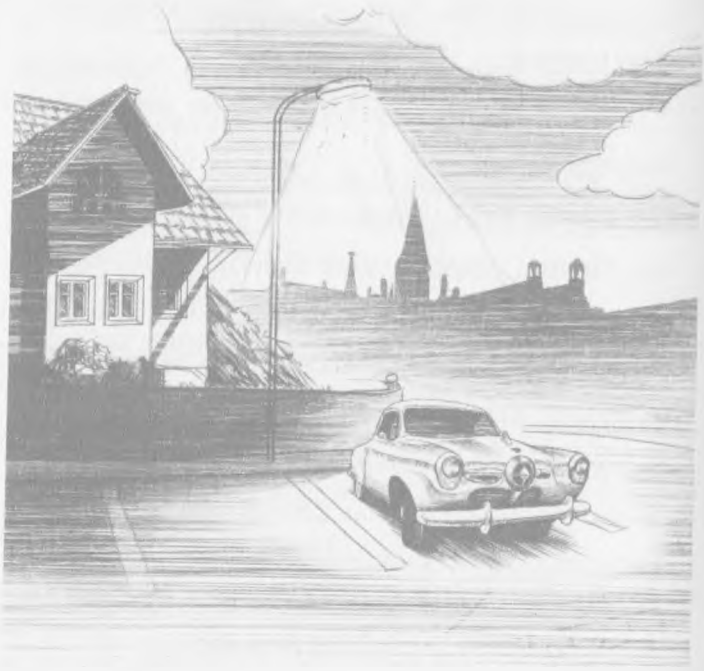
"Yarın. İyi uykular," dedi Urma ve odasının kapısını kapadı.

Jojo da birkaç dakika sonra yatağında yatıyordu. Yüzünü yıkamıştı ama dişlerini fırçalamaktan vazgeçmişti. Önce penceresini kilitledi ama sonra bir kanadını açık bıraktı. Jimmi geldiğinde içeriye kolaylıkla girebilsin diye.

Jojo uyumak istiyordu, hem de şiddetle ama bunu yapamadı. Aklına sürekli olarak o iki not geliyordu. *Stern Sokağı 17. Sango Mali*, diğeri de sadece *Sango Mali*. Mali Afrika'da bir ülkeydi ama Sango ne anlama geliyordu?

Yatağından fırlayıp parmak uçlarında babasının çalışma odasına gitti, bilgisayarlardan birini açtı ve *Sango* kelimesini aratmaya başladı. İki anlamı çıkmıştı: Sango bir mercan çeşidinin adıydı ve *Sangho*

olarak yazıldığında, Orta Afrika Cumhuriyeti'nin resmi dili çıkıyordu. Jimmi Afrika'dan mı geliyordu? Ama daha çok bir Japon ya da Çinliye benziyordu!

Hamburg'da *Sotom* adına kayıtlı birkaç telefon numarası çıkmıştı. Ancak hiçbirinin adı Tom değildi.

Jojo sonunda uyudu. Birkaç dakika sonra kısa boyuyla dikkat çeken birisi eski bir Studebaker model araba ile evin önünde durdu. Adam arabadan inerek Jojo'nun odasının penceresinden içeriye küçük bir paket attı. Sonra yeniden arabasına bindi, bir puro yaktı ve ancak hava şehrin üzerinde aydınlanmaya başladığı sırada oradan uzaklaştı.

YAZAR

1949 doğumlu Jürgen Banscheraus beşeri ve sosyal bilimler öğrenimi gördükten sonra gazeteci, okutman ve yetişkin eğitimi dalında doçent olarak çalıştı. PEN üyesidir ve okuma yarışmaları jüri başkanlığı yapmıştır. Yirmi yıldan bu yana başarılı çocuk ve gençlik romanları yazmaktadır. Kitapları birçok ödül kazanmış ve yirmi iki dile çevrilmiştir. 2010 yılında birinci Annette-von-Droste-Hülshoff ödülünü kazanmıştır. İki çocuğu ve eşiyle birlikte Ruhr bölgesinde yaşıyor.

